

ประกาศสถาบันวิชาชีพบัญชี

ที่ ๔๕/๒๕๖๗

เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๓๙

เรื่อง การวัดมูลค่าอยุติธรรม

อาศัยอำนาจตามมาตรา ๗ (๓) และมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพบัญชี พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่กำหนดให้สภาวิชาชีพบัญชีมีอำนาจหน้าที่ในการกำหนดและปรับปรุงมาตรฐานการบัญชีเพื่อใช้เป็น มาตรฐานในการจัดทำบัญชีตามกฎหมายว่าด้วยการบัญชีและกฎหมายอื่น ทั้งนี้ มาตรฐานการบัญชีนั้น ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชี และประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาแล้ว จึงจะใช้บังคับได้

สาขาวิชาชีพบัญชี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการกำกับดูแลการประกอบวิชาชีพบัญชีในประชุมครั้งที่ ๕๗ (๓/๒๕๖๒) เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกประกาศสถาบันวิชาชีพปัจจุบัน ที่ ๖๗/๒๕๖๑ เรื่อง มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๓๓ (ปรับปรุง ๒๕๖๑) เรื่อง การวัดมูลค่าด้วยตัวรวม

ข้อ ๓ ให้ใช้มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ ๑๓ เรื่อง การวัดมูลค่ายุติธรรมตามที่กำหนดท้ายประกาศนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

จักรกฤษ្យ พาราพันธุ์กล

นายกสภาวิชาชีพบัญชี

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 13

เรื่อง

การวัดมูลค่ายุติธรรม

คำนำ

มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ฉบับที่ 13 เรื่อง การวัดมูลค่ายุติธรรม ซึ่งเป็นฉบับปรับปรุงของคณะกรรมการมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศที่สิ้นสุดในวันที่ 31 ธันวาคม 2563 (IFRS 13: Fair Value Measurement (Bound volume 2021 Consolidated without early application))

ประวัติการปรับปรุงมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ (ใช้อ้างอิงเฉพาะสำหรับประเทศไทยเท่านั้น)

ฉบับปรับปรุงปี	การปรับปรุงจากฉบับปีก่อนหน้า	การปรับปรุงเนื่องมาจาก
2564	ไม่มีการปรับปรุงใด ๆ จากฉบับปีก่อนหน้า	-
2563	ไม่มีการปรับปรุงใด ๆ จากฉบับปีก่อนหน้า	-
2562	ปรับปรุงย่อหน้าที่ 6 และเพิ่มย่อหน้าที่ ค6 และปรับปรุงการอ้างอิงมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น	มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง สัญญาเช่า

****คำนำนี้ไม่ถือเป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้****

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 13

เรื่อง

การวัดมูลค่ายุติธรรม

ฉบับที่ 13
มาตรฐานการรายงานทางการเงิน
การวัดมูลค่ายุติธรรม

สารบัญ

	จากย่อหน้าที่
วัตถุประสงค์	1
ขอบเขต	5
การวัดมูลค่า	9
คำนิยามมูลค่าด้วยตัวรวม	9
สินทรัพย์หรือหนี้สิน	11
รายการ	15
ผู้ร่วมตลาด	22
ราคา	24
การประยุกต์ใช้กับสินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงิน	27
การประยุกต์ใช้กับหนี้สินและตราสารทุนของกิจการ	34
การประยุกต์ใช้กับสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินที่มีสถานะหักกลบลบกัน	
สำหรับความเสี่ยงด้านตลาดหรือความเสี่ยงด้านเครดิตคู่สัญญา	48
การรับรู้มูลค่าด้วยตัวรวมเมื่อเริ่มแรก	57
เทคนิคการประเมินมูลค่า	61
ข้อมูลที่นำมาใช้ในเทคนิคการประเมินมูลค่า	67
ลำดับชั้นของมูลค่าด้วยตัวรวม	72
การเปิดเผยข้อมูล	91
ภาคผนวก	
ก คำนิยาม	
ข แนวทางปฏิบัติ	
ค วันถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง	

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 13 เรื่อง การวัดมูลค่าด้วยตัวอ่อนไหวที่ 1 ถึง 99 และภาคผนวก ก ถึง ค ทุกย่อหน้ามีความสำคัญเท่ากัน ย่อหน้าที่พิมพ์ด้วยตัวอักษรหนาถือเป็นหลักการสำคัญ คำนิยามที่ปรากฏในภาคผนวก ก เป็นครั้งแรกจะเป็นตัวอักษรเอน มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องอ่านโดยคำนึงถึงข้อกำหนดของ กรอบแนวคิดสำหรับการรายงานทางการเงิน ในกรณีที่ไม่ได้ให้แนวปฏิบัติในการเลือกและการใช้นโยบายการบัญชีให้กิจการถือปฏิบัติตามข้อกำหนดของ มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบายการบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและ ข้อผิดพลาด

มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 13 เรื่อง การวัดมูลค่าด้วยตัวอักษร

วัตถุประสงค์

- 1 **มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ กำหนดเรื่อง**
 - 1.1 คำนิยามมูลค่าด้วยตัวอักษร
 - 1.2 การวัดมูลค่าด้วยตัวอักษรในกรอบแนวคิดเดียวกันของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน และ
 - 1.3 การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษร
- 2 มูลค่าด้วยตัวอักษรเป็นการวัดมูลค่าที่อ้างอิงตลาด มิใช้การวัดมูลค่าที่เป็นการเฉพาะของกิจการได้ กิจการหนึ่ง สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินบางอย่าง อาจจะมีรายการในตลาดที่สังเกตได้หรือมี ข้อมูลอยู่ในตลาดในขณะที่สินทรัพย์และหนี้สินอื่นอาจไม่มีรายการในตลาดที่สามารถสังเกตได้ หรือไม่มีข้อมูลในตลาดที่เพียงพอ อย่างไรก็ต้องมีวัตถุประสงค์ของการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษรในทั้งสอง กรณีมีลักษณะที่เหมือนกัน คือ เพื่อประมาณการราคาสำหรับรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติ ในการขายสินทรัพย์หรือการโอนหนี้สินที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่าภายในวันเดียวกัน สถานะของตลาด (ราคายาห์หรือโอนออก (exit price) ณ วันที่วัดมูลค่าจากมุมมองของ ผู้ร่วมตลาดซึ่งถือสินทรัพย์ หรือผู้ที่มีภาระหนี้สิน)
- 3 เมื่อราคาสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินอย่างเดียวกันไม่สามารถสังเกตได้ ให้กิจการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษรโดยใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าวิธีอื่นที่ใช้ข้อมูลที่สามารถสังเกตได้ที่มีความเกี่ยวข้อง ให้มากที่สุด และลดการใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ให้น้อยที่สุด เนื่องจากมูลค่าด้วยตัวอักษรเป็น การวัดมูลค่าที่อ้างอิงตลาด ซึ่งเป็นการวัดมูลค่าโดยใช้ข้อมูลติดต่อกัน ผู้ร่วมตลาดจะใช้ในการกำหนด ราคาสินทรัพย์ หรือหนี้สิน รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยง ดังนั้นความตั้งใจของกิจการ ในการถือสินทรัพย์ หรือชำระหนี้สินหรือปฏิบัติตามภาระหนี้สินจะไม่เกี่ยวข้องในการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษร

- 4 คำนิยามของมูลค่าด้วยตัวอักษรในหน้าเงินทรัพย์และหนี้สิน เพาะเป็นรายการหลักในการวัดมูลค่าทางบัญชี นอกจากนั้นมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องนำมาถือปฏิบัติกับตราสารทุนของกิจการที่วัดมูลค่าด้วยมูลค่าด้วยตัวอักษร

ขอบเขต

- 5 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้ถือปฏิบัติเมื่อมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นกำหนด หรืออนุญาตให้มีการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษร หรือให้มีการเปิดเผยเกี่ยวกับการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษร (และการวัดมูลค่า เช่น มูลค่าด้วยตัวอักษรหักต้นทุนในการขายที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษร หรือเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการวัดมูลค่าเหล่านั้น) ยกเว้นตามที่ระบุใน ย่อหน้าที่ 6 และ 7
- 6 ข้อกำหนดในการวัดมูลค่าและข้อกำหนดในการเปิดเผยข้อมูลของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ครอบคลุมถึง
- 6.1 การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์ภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 2 เรื่อง การจ่ายโดยใช้หุ้นเป็นเกณฑ์
- 6.2 รายการเช่าที่ถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง สัญญาเช่า และ
- 6.3 การวัดมูลค่าที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับมูลค่าด้วยตัวอักษร แต่ไม่ใช่มูลค่าด้วยตัวอักษร เช่น มูลค่าสุทธิที่จะได้รับในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 2 เรื่อง สินค้าคงเหลือ หรือมูลค่าจากการใช้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์
- 7 การเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่รวมเรื่องดังต่อไปนี้
- 7.1 สินทรัพย์โครงการที่วัดมูลค่าด้วยมูลค่าด้วยตัวอักษรตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 19 เรื่อง ผลประโยชน์ของพนักงาน
- 7.2 เงินลงทุนในโครงการผลประโยชน์เมื่อออกจากงานที่วัดมูลค่าด้วยมูลค่าด้วยตัวอักษรตาม มาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 26 เรื่อง การบัญชีและการรายงานโครงการผลประโยชน์ เมื่อออกจากงาน และ
- 7.3 สินทรัพย์ซึ่งมูลค่าที่คาดว่าจะได้รับคืนวัดมูลค่าด้วยมูลค่าด้วยตัวอักษรหักต้นทุน ในการจำหน่าย ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 36 เรื่อง การด้อยค่าของสินทรัพย์
- 8 ครอบแนวคิดของการวัดมูลค่าด้วยตัวอักษรที่อธิบายในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ นำมาถือปฏิบัติกับทั้งการวัดมูลค่าเมื่อเริ่มแรก และการวัดมูลค่าในภายหลัง ในกรณีที่มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นกำหนดหรืออนุญาตให้ใช้มูลค่าด้วยตัวอักษร

การวัดมูลค่า

คำนิยามมูลค่าอยู่ต่อรอม

- 9 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ให้คำนิยามมูลค่าอยู่ต่อรอมว่าเป็นราคาน้ำหนักที่จะได้รับจากการขายสินทรัพย์ หรือจะจ่ายเพื่อโอนหนี้สินในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า
- 10 ย่อหน้าที่ ข2 อธิบายภาพรวมของแนวทางการวัดมูลค่าอยู่ต่อรอม

สินทรัพย์หรือหนี้สิน

- 11 การวัดมูลค่าอยู่ต่อรอมเป็นการวัดมูลค่าสำหรับรายการสินทรัพย์หรือหนี้สินรายการใดรายการหนึ่ง ดังนั้นเมื่อกิจกรรมวัดมูลค่าอยู่ต่อรอม กิจกรรมต้องพิจารณาถึงลักษณะของสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้นซึ่งผู้ร่วมตลาดจะนำมาพิจารณาในการกำหนดราคาของสินทรัพย์ หรือหนี้สิน ณ วันที่วัดมูลค่า ลักษณะดังกล่าวมีตัวอย่างดังต่อไปนี้
- 11.1 สภาพ และสถานที่ตั้งของสินทรัพย์ และ
- 11.2 ข้อจำกัด ในการขายหรือใช้สินทรัพย์ (ถ้ามี)
- 12 ผลกระทบต่อการวัดมูลค่าซึ่งเกิดขึ้นจากลักษณะเฉพาะจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับผู้ร่วมตลาดจะนำลักษณะนั้นมาพิจารณาอย่างไร
- 13 การวัดมูลค่าสินทรัพย์ หรือหนี้สินด้วยมูลค่าอยู่ต่อรอมอาจจะเป็นกรณีดังต่อไปนี้
- 13.1 สินทรัพย์หรือหนี้สินเดียว (เช่น เครื่องมือทางการเงิน หรือสินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงิน) หรือ
- 13.2 กลุ่มของสินทรัพย์ กลุ่มของหนี้สิน หรือกลุ่มของสินทรัพย์และหนี้สิน (เช่น หน่วยสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดเงินสดหรือธุรกิจ)
- 14 เพื่อวัตถุประสงค์ในการรับรู้รายการหรือการเปิดเผยข้อมูล การกำหนดว่าสินทรัพย์หรือหนี้สิน เป็นสินทรัพย์หรือหนี้สินเดียวหรือเป็นกลุ่มของสินทรัพย์ กลุ่มของหนี้สิน หรือเป็นกลุ่มของสินทรัพย์และหนี้สินจะขึ้นอยู่กับหน่วยวัดทางบัญชี หน่วยวัดทางบัญชีสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินต้องกำหนดให้สอดคล้องกับมาตรฐานการรายงานทางการเงินที่กำหนดหรืออนุมัติให้มีการวัดมูลค่าอยู่ต่อรอม ยกเว้นตามที่กำหนดในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

รายการ

- 15 การวัดมูลค่าอยู่ต่อรอมมีข้อสมมติว่าสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้นมีการแลกเปลี่ยนกันในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาดในการขายสินทรัพย์ หรือโอนหนี้สิน ณ วันที่วัดมูลค่าภายใต้สภาพปัจจุบันของตลาด

- 16 การวัดมูลค่ายุติธรรมมีข้อสมมติว่ารายการที่จะขายสินทรัพย์ หรือที่จะโอนหนี้สิน เกิดขึ้นอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้
- 16.1 ในตลาดหลักสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน หรือ
 - 16.2 ในกรณีที่ไม่มีตลาดหลักให้ใช้ตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุดสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน
- 17 กิจการไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามในทุกวิถีทางเพื่อค้นหาตลาดที่เป็นไปได้ทั้งหมดในการระบุตลาดหลัก หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุดในกรณีที่ไม่มีตลาดหลัก แต่ต้องพิจารณาถึงข้อมูลทั้งหมดที่มีอยู่อย่างสมเหตุสมผล หากไม่มีหลักฐานขัดแย้งอื่น ตลาดที่โดยปกติกิจการจะเข้าไปทำการขายสินทรัพย์ หรือเปลี่ยนมือหนี้สินให้สันนิษฐานว่าเป็นตลาดหลัก หรือในกรณีที่ไม่มีตลาดหลัก ให้สันนิษฐานว่าเป็นตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด
- 18 หากมีตลาดหลักสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน การวัดมูลค่ายุติธรรม ต้องเป็นราคainตลาดนั้น (โดยไม่คำนึงว่าราคาดังกล่าวจะสังเกตได้โดยตรงหรือได้จากประมาณการโดยใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าวิธีอื่น) แม้ว่าราคาในตลาดที่แตกต่างกันจะมีแนวโน้มว่าให้ประโยชน์มากกว่าณ วันที่วัดมูลค่า
- 19 กิจการต้องสามารถเข้าถึงตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) ณ วันที่วัดมูลค่า ตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินแบบเดียวกันอาจแตกต่างกันสำหรับกิจการที่แตกต่างกัน (และธุรกิจภายใต้กิจการเหล่านั้น) เนื่องจากกิจการที่แตกต่างกัน (และธุรกิจภายใต้กิจการเหล่านั้น) ซึ่งมีกิจกรรมที่แตกต่างกัน อาจเข้าถึงตลาดที่แตกต่างกันดังนั้นตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) (และดังนั้นผู้ร่วมตลาด) ต้องพิจารณาจากมุ่งมองของกิจการ โดยยอมให้เกิดความแตกต่างระหว่างกิจการซึ่งมีกิจกรรมที่แตกต่างกัน
- 20 แม้ว่ากิจการต้องสามารถเข้าถึงตลาด กิจการไม่จำเป็นต้องสามารถขายสินทรัพย์รายการใดรายการหนึ่งหรือโอนหนี้สินรายการใดรายการหนึ่ง ณ วันที่วัดมูลค่า เพื่อให้สามารถวัดมูลค่ายุติธรรมโดยใช้เกณฑ์ของราคainตลาดนั้น
- 21 ในกรณีที่ไม่มีตลาดที่ลังเกตได้ในการให้ข้อมูลราคาในการขายสินทรัพย์ หรือการโอนหนี้สิน ณ วันที่วัดมูลค่า การวัดมูลค่ายุติธรรมต้องสมมติว่ารายการได้เกิดขึ้น ณ วันนั้นโดยพิจารณาจากมุ่งมองของผู้ร่วมตลาดที่มีสินทรัพย์หรือหนี้สิน รายการที่สมมติว่าเกิดขึ้นนั้นใช้เป็นเกณฑ์ในการประมาณราคาที่จะขายสินทรัพย์หรือโอนหนี้สิน
- ผู้ร่วมตลาด**
- 22 กิจการต้องวัดมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินโดยใช้ข้อสมมติที่ผู้ร่วมตลาดใช้ในการกำหนดราคาสินทรัพย์หรือหนี้สิน โดยสมมติว่าผู้ร่วมตลาดจะกระทำเพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ดีที่สุดของตน

- 23 ในการพัฒนาข้อสมมติเหล่านี้ กิจการไม่จำเป็นต้องระบุผู้ร่วมตลาดอย่างเฉพาะเจาะจง แต่กิจการต้องระบุลักษณะเฉพาะที่แยกแยะผู้ร่วมตลาดโดยทั่วไป โดยพิจารณาจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับทุกเรื่องดังต่อไปนี้
- 23.1 สินทรัพย์หรือหนี้สิน
- 23.2 ตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน และ
- 23.3 ผู้ร่วมตลาดซึ่งกิจการจะเข้าทำการตัวยในตลาดนั้น

ราคา

- 24 มูลค่าอยุติธรรมเป็นราคาที่จะได้รับจากการขายสินทรัพย์ หรือจะจ่ายเพื่อโอนหนี้สินในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติในตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) ณ วันที่วัดมูลค่า ภายใต้สภาพปัจจุบันของตลาด (ราคาขายหรือโอนออก (exit price)) โดยไม่คำนึงว่าราคาดังกล่าวจะสังเกตได้โดยตรงหรือได้จากการประเมินโดยใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าวิธีอื่น
- 25 ราคาในตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) ที่ใช้ในการวัดมูลค่าอยุติธรรมของสินทรัพย์ หรือหนี้สินไม่ต้องปรับปรุงด้วยต้นทุนการทำรายการ ต้นทุนการทำรายการต้องบันทึกบัญชีตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ต้นทุนการทำรายการมิใช่ลักษณะของสินทรัพย์หรือหนี้สินแต่เป็นลักษณะเกี่ยวข้องโดยตรงกับการทำรายการแต่ละรายการซึ่งจะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับว่ากิจการทำรายการสินทรัพย์และหนี้สินนั้นอย่างไร
- 26 ต้นทุนการทำรายการไม่รวมถึงต้นทุนในการขนส่ง หากสถานที่ถือเป็นลักษณะหนึ่งของสินทรัพย์ (ซึ่งอาจเป็นกรณี เช่น สินค้าคงคลัง) ราคาในตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) ต้องมีการปรับปรุงด้วยต้นทุน (ถ้ามี) ที่จะเกิดขึ้นในการขนส่งสินทรัพย์จากสถานที่อยู่ปัจจุบันของสินทรัพย์ไปยังตลาดนั้น

การประยุกต์ใช้กับสินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงิน

การใช้สินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด

- 27 การวัดมูลค่าอยุติธรรมของลินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงิน ให้พิจารณาถึงความสามารถของผู้ร่วมตลาดในการสร้างประโยชน์เชิงเศรษฐกิจโดยการใช้สินทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด หรือโดยการขายสินทรัพย์ให้ผู้ร่วมตลาดรายอื่นที่จะใช้สินทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด
- 28 การใช้สินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด ให้พิจารณาถึงการใช้งานของสินทรัพย์นั้นอย่างเป็นไปได้ทางกายภาพถูกต้องตามกฎหมายและคุ้มค่าทางการเงินดังต่อไปนี้

- 28.1 การใช้งานที่เป็นไปได้ทางกฎหมายจะพิจารณาถึงลักษณะทางกฎหมายของสินทรัพย์ที่ผู้ร่วมตลาดจะนำมาพิจารณาในการกำหนดราคาสินทรัพย์ (เช่น ที่ตั้งหรือขนาดของอสังหาริมทรัพย์)
- 28.2 การใช้งานที่ถูกต้องตามกฎหมายจะพิจารณาถึงข้อจำกัดทางกฎหมายในการใช้สินทรัพย์นั้นซึ่งผู้ร่วมตลาดจะนำมาพิจารณาในการกำหนดราคาสินทรัพย์ (เช่น ข้อกำหนดการแบ่งเขตที่มีผลต่ออสังหาริมทรัพย์)
- 28.3 การใช้งานที่คุ้มค่าทางการเงินจะพิจารณาว่าการใช้งานที่เป็นไปได้ทางกฎหมายของสินทรัพย์ และถูกต้องตามกฎหมาย จะก่อให้เกิดรายได้หรือกระแสเงินสดรับที่เพียงพอ (โดยคำนึงถึงต้นทุนของการปรับสภาพสินทรัพย์เพื่อการใช้งานนั้น) เพื่อให้ได้รับผลตอบแทนจากการลงทุนที่ผู้ร่วมตลาดต้องการจะได้รับจากการลงทุนในสินทรัพย์นั้นจากการใช้งานในลักษณะดังกล่าว�น
- 29 การนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดจะกำหนดจากมุ่งมองของผู้ร่วมตลาดแม้ว่ากิจกรรมความตั้งใจที่จะนำสินทรัพย์ไปใช้ในลักษณะอื่นที่แตกต่างออกไป อย่างไรก็ได้การใช้สินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินในปัจจุบันของกิจการให้สันนิษฐานว่าเป็นการใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด เว้นแต่ปัจจัยตลาดหรือปัจจัยอื่น ๆ ชี้ให้เห็นว่าการใช้ที่แตกต่างออกไปของผู้ร่วมตลาดจะทำให้มูลค่าของสินทรัพย์สูงที่สุด
- 30 เพื่อปกป้องสถานะการแข่งขันของตนเอง หรือเพื่อเหตุผลอื่น ๆ กิจการอาจจะตั้งใจที่จะไม่ใช้สินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินที่ได้มาอย่างจริงจังหรืออาจจะตั้งใจที่จะไม่ใช้สินทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด ตัวอย่างเช่น อาจจะมีกรณีที่กิจการได้สินทรัพย์ไม่มีตัวตนมาและมีแผนที่จะใช้เพียงเพื่อป้องกันมิให้ผู้อื่นได้ใช้ อย่างไรก็ได้ กิจการต้องวัดมูลค่าอยู่ติดรวมของสินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินตามข้อสมมติการใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดโดยผู้ร่วมตลาด

ข้อสมมติในการประเมินมูลค่าสินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงิน

- 31 การใช้สินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดเป็นพื้นฐานของการกำหนดข้อสมมติในการประเมินมูลค่าที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมของสินทรัพย์ดังต่อไปนี้
- 31.1 การใช้สินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดอาจให้มูลค่าสูงสุดแก่ผู้ร่วมตลาดโดยการใช้งานร่วมกับสินทรัพย์อื่นอย่างเป็นกลุ่ม (มีการติดตั้งหรือประกอบรวมสำหรับการใช้งาน) หรือการใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น (เช่น ธุรกิจ)
- 31.1.1 หากการใช้สินทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด คือ การใช้สินทรัพย์ร่วมกับสินทรัพย์อื่นหรือการใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น มูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์เป็นราคาน้ำที่จะได้รับจากการขายในปัจจุบันในการขาย

สินทรัพย์ โดยมีข้อสมมติว่าสินทรัพย์จะนำมาใช้ร่วมกับสินทรัพย์อื่น หรือใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น และสินทรัพย์และหนี้สินเหล่านั้น (ได้แก่ สินทรัพย์ที่เป็นส่วนประกอบ และหนี้สินที่เกี่ยวข้อง) ผู้ร่วมตลาดจะสามารถจัดหาได้จริง

- 31.1.2 หนี้สินที่เกี่ยวข้องกับสินทรัพย์นั้นและสินทรัพย์ที่เป็นส่วนประกอบของสินทรัพย์นั้นให้รวมหนี้สินที่ใช้เป็นเงินทุนหมุนเวียน แต่ไม่ให้รวมหนี้สินที่นำมาใช้เพื่อจัดหาสินทรัพย์อื่นที่ไม่อยู่ในกลุ่มสินทรัพย์
- 31.1.3 ข้อสมมติเกี่ยวกับการใช้สินทรัพย์ที่มิใช้สินทรัพย์ทางการเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดต้องเป็นอย่างเดียวกันสำหรับสินทรัพย์ทั้งหมด (ซึ่งการใช้งานสินทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดมีความเกี่ยวข้อง) ของกลุ่มสินทรัพย์ หรือในกลุ่มสินทรัพย์และหนี้สินที่จะนำสินทรัพย์มาใช้
- 31.2 การใช้สินทรัพย์ที่มิใช้สินทรัพย์ทางการเงินให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดอาจให้มูลค่าสูงสุดแก่ผู้ร่วมตลาดโดยการใช้สินทรัพย์แบบแยกต่างหาก ถ้าการใช้สินทรัพย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดคือการใช้สินทรัพย์แบบแยกต่างหาก มูลค่ามุตติธรรมของสินทรัพย์เป็นราคาที่จะได้รับจากการขายในบัญชีในการขายสินทรัพย์ให้กับผู้ร่วมตลาดซึ่งใช้สินทรัพย์แบบแยกต่างหาก
- 32 การวัดมูลค่ามุตติธรรมของสินทรัพย์ที่มิใช้สินทรัพย์ทางการเงิน ใช้ข้อสมมติว่าสินทรัพย์ที่ขายมีหน่วยวัดทางบัญชีสอดคล้องกับที่ระบุไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น (ซึ่งอาจเป็นสินทรัพย์แต่ละชั้นรายการ) กล่าวคือ แม้ว่าในกรณีที่การวัดมูลค่ามุตติธรรมจะมีข้อสมมติว่าการนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดของสินทรัพย์เป็นการใช้ร่วมกับสินทรัพย์อื่น หรือร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น เนื่องจากการวัดมูลค่ามุตติธรรมมีข้อสมมติว่าผู้ร่วมตลาดถือสินทรัพย์ที่เป็นส่วนประกอบ และหนี้สินที่เกี่ยวข้องไว้แล้ว
- 33 ย่อหน้าที่ ข3 อธิบายถึงการประยุกต์ใช้แนวคิดของข้อสมมติในการประเมินมูลค่าสำหรับสินทรัพย์ที่มิใช้สินทรัพย์ทางการเงิน

การประยุกต์ใช้สำหรับหนี้สิน และตราสารทุนของกิจการ

หลักการทั่วไป

- 34 การวัดมูลค่ามุตติธรรมใช้ข้อสมมติว่าหนี้สินทางการเงิน หรือหนี้สินที่มิใช่หนี้สินทางการเงิน หรือตราสารทุนของกิจการ (เช่น ส่วนได้เสียในส่วนของเจ้าของที่ออกเพื่อเป็นสิ่งตอบแทนในการรวมธุรกิจ) จะถูกโอนไปยังผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า การโอนหนี้สินหรือตราสารทุนของกิจการ มีข้อสมมติดังนี้
- 34.1 หนี้สินยังคงค้าง และผู้ร่วมตลาดที่เป็นผู้รับโอนจะต้องปฏิบัติตามภาระผูกพันหนี้สินนั้นจะไม่มีการชำระกับคู่สัญญาหรือทำให้สิ้นสภาพไปด้วยวิธีการอื่นใด ณ วันที่วัดมูลค่า

- 34.2 ตราสารทุนของกิจการยังคงค้าง และผู้ร่วมตลาดที่เป็นผู้รับโอนจะได้รับสิทธิและ
ความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับตราสารทุน ตราสารทุนนั้นจะไม่มีการยกเลิกหรือ
ทำให้ลิ้นสภาพไปด้วยวิธีการอื่นใด ณ วันที่วัดมูลค่า
- 35 ในกรณีที่ไม่มีตลาดที่สังเกตได้ที่ให้ข้อมูลราคาเกี่ยวกับการเปลี่ยนมือของหนี้สินหรือตราสารทุน
ของกิจการ (เช่น เนื่องจากสัญญาหรือข้อจำกัดทางกฎหมายอื่นป้องกันการโอนรายการดังกล่าว)
อาจจะมีตลาดที่สังเกตได้สำหรับรายการดังกล่าวหากมีบุคคลอื่นถือรายการหนี้สินหรือตราสารทุน
นั้นเป็นลินทรัพย์ (เช่น หุ้นกู้ของกิจการ หรือสิทธิเลือกที่จะซื้อหุ้นของกิจการ)
- 36 ในทุกกรณีกิจการต้องใช้ข้อมูลที่สามารถสังเกตได้ที่มีความเกี่ยวข้องให้มากที่สุด และใช้ข้อมูล
ที่ไม่สามารถสังเกตได้ให้น้อยที่สุดเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการวัดมูลค่าอยู่ต่อรวม ซึ่งเป็น³
ประมาณการราคาสำหรับรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติในการโอนหนี้สิน หรือตราสารทุน
ที่เกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่าภายใต้สภาพปัจจุบันของตลาด

หนี้สินและตราสารทุนที่บุคคลอื่นถือเป็นลินทรัพย์

- 37 ในกรณีที่ไม่มีราคาเสนอขายสำหรับการโอนหนี้สิน หรือตราสารทุนของกิจการอย่าง
เดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและการอย่างเดียวกันนั้นมีบุคคลอื่นถือเป็นลินทรัพย์ กิจการ
ต้องวัดมูลค่าอยู่ต่อรวมของหนี้สิน หรือตราสารทุนนั้นจากมุมมองของผู้ร่วมตลาดที่ถือรายการ
อย่างเดียวกันนั้นเป็นลินทรัพย์ ณ วันที่วัดมูลค่า
- 38 ในกรณีดังกล่าวกิจการต้องวัดมูลค่าอยู่ต่อรวมของหนี้สินหรือตราสารทุนดังนี้
- 38.1 หากมีราคาเสนอขายในตลาดที่มีสภาพคล่องสำหรับรายการอย่างเดียวกันที่มี
บุคคลอื่นถือเป็นลินทรัพย์ให้ใช้ราคาดังกล่าว
- 38.2 ถ้าไม่มีราคาเช่นว่านั้น ให้ใช้ข้อมูลอื่นที่สามารถสังเกตได้ เช่น ราคาเสนอขายใน
ตลาดที่ไม่มีสภาพคล่องสำหรับรายการอย่างเดียวกันที่มีบุคคลอื่นถือเป็นลินทรัพย์
- 38.3 หากไม่มีราคาที่สังเกตได้ในย่อหน้าที่ 38.1 และย่อหน้าที่ 38.2 ให้ใช้เทคนิค⁴
การประเมินมูลค่าวิธีอื่น เช่น
- 38.3.1 วิธีรายได้ (เช่น เทคนิค�ูลค่าปัจจุบันที่พิจารณาถึงกระแสเงินสดในอนาคตที่
ผู้ร่วมตลาดคาดว่าจะได้รับจากการถือหนี้สิน หรือตราสารทุนที่เป็นลินทรัพย์
(ดูย่อหน้าที่ ข10 และ ข11))
- 38.3.2 วิธีราคาน้ำดื่ม (เช่น ใช้ราคาเสนอขายสำหรับหนี้สินหรือตราสารทุนที่
คล้ายคลึงกันที่บุคคลอื่นถือเป็นลินทรัพย์ (ดูย่อหน้าที่ ข5 ถึง ข7))
- 39 กิจการต้องปรับปรุงราคาเสนอขายของหนี้สินหรือตราสารทุนของกิจการที่บุคคลอื่นถือเป็น⁵
ลินทรัพย์เฉพาะในกรณีที่ลินทรัพย์นั้นมีปัจจัยเจาะจงที่ไม่เกี่ยวข้องกับการวัดมูลค่าอยู่ต่อรวม
ของหนี้สินหรือตราสารทุนนั้น กิจการต้องมั่นใจว่าราคาของลินทรัพย์นั้นไม่รวมผลกระทบ
ของข้อจำกัดที่ทำให้ขายลินทรัพย์นั้นไม่ได้ ปัจจัยบางอย่างที่อาจบ่งชี้ว่าราคาเสนอขาย
ของลินทรัพย์ต้องมีการปรับปรุงรวมถึงปัจจัยดังต่อไปนี้

- 39.1 ราคาเสนอซื้อขายสำหรับสินทรัพย์เป็นราคาน้ำเสียข้องกับหนี้สินและตราสารทุนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน (แต่ไม่ใช้อย่างเดียวกัน) ที่บุคคลอื่นถือเป็นสินทรัพย์ตัวอย่างเช่น หนี้สินหรือตราสารทุนอาจมีลักษณะเฉพาะ (เช่น คุณภาพด้านเครดิตของผู้ออก) ซึ่งแตกต่างจากที่สะท้อนในมูลค่าด้วยตัวรูปของหนี้สินหรือตราสารทุนที่คล้ายคลึงกันที่บุคคลอื่นถือเป็นสินทรัพย์
- 39.2 หน่วยวัดทางบัญชีสำหรับสินทรัพย์ไม่ได้เป็นอย่างเดียวกับหนี้สินหรือตราสารทุนตัวอย่างเช่น สำหรับหนี้สิน ในบางกรณีราคาน้ำเสียของสินทรัพย์สะท้อนราคาร่วม ซึ่งประกอบด้วยจำนวนเงินที่จะได้รับจากผู้ออกตราสาร และจากการเพิ่มความนำเข้าถือจากบุคคลที่สาม ถ้าหน่วยวัดทางบัญชีสำหรับหนี้สินไม่ใช่จำนวนซึ่งรวมการเพิ่มความนำเข้าถือวัตถุประสงค์คือการวัดมูลค่าด้วยตัวรูปของหนี้สินของกิจการผู้ออกตราสารหนี้ไม่ใช่การวัดมูลค่าด้วยตัวรูปซึ่งรวมการเพิ่มความนำเข้าถือ ดังนั้นในกรณีดังกล่าวกิจการจะปรับราคาที่สามารถสังเกตได้สำหรับสินทรัพย์นั้นโดยไม่รวมผลกระทบของการเพิ่มความนำเข้าถือจากบุคคลที่สาม

หนี้สินและตราสารทุนที่ไม่มีบุคคลอื่นถือเป็นสินทรัพย์

- 40 ในกรณีที่ไม่มีราคาน้ำเสียซื้อขายสำหรับการโอนหนี้สินหรือตราสารทุนของกิจการอย่างเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและรายการอย่างเดียวกันนั้นไม่มีบุคคลอื่นถือเป็นสินทรัพย์ กิจการต้องวัดมูลค่าด้วยตัวรูปของหนี้สิน หรือตราสารทุนโดยใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าจากมุมมองของผู้ร่วมตลาดที่มีหนี้สิน หรือได้ออกสิทธิเรียกร้องในส่วนของเจ้าของ ตัวอย่างเช่น ในกรณีที่ใช้เทคนิค มูลค่าปัจจุบัน กิจการอาจพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้
- 41.1 กระแสเงินสดจ่ายในอนาคตที่ผู้ร่วมตลาดคาดว่าจะเกิดขึ้นในการปฏิบัติตามภาระผูกพันรวมทั้งค่าตอบแทนที่ผู้ร่วมตลาดต้องการในการเข้ารับภาระผูกพัน (ดูよอน涵ที่ 31 ถึง 33)
- 41.2 จำนวนเงินที่ผู้ร่วมตลาดจะได้รับจากการเข้าผูกพันหรือออกตราสารหนี้หรือตราสารทุนอย่างเดียวกัน โดยใช้ข้อสมมติที่ผู้ร่วมตลาดจะใช้ในการกำหนดราคาสำหรับรายการอย่างเดียวกัน (เช่น มีคุณสมบัติตามเครดิตเหมือนกัน) ในตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) ในการออกตราสารหนี้หรือตราสารทุนที่มีเงื่อนไขตามสัญญา เช่นเดียวกัน

ความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพัน

- 42 มูลค่าด้วยตัวรูปของหนี้สินสะท้อนผลกระทบของความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพัน ความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพันรวมถึงความเสี่ยงด้านเครดิตของกิจการ (ตามที่กำหนดในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเบิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน) แต่อาจจะไม่ถูกจำกัดเพียงแค่นั้น

ความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของการผูกพันนี้ถือว่าเป็นเช่นเดียวกันทั้งก่อนและหลังการโอนหนี้สิน

- 43 ในการวัดมูลค่าด้วยตัวรวมของหนี้สินกิจกรรมต้องพิจารณาถึงผลกระทบของความเสี่ยงด้านเศรษฐกิจ (ระดับความน่าเชื่อถือ) ของกิจการและปัจจัยอื่นที่อาจมีอิทธิพลต่อความน่าจะเป็นที่จะมีหรือไม่มีการปฏิบัติตามการผูกพันซึ่งผลกระทบนั้นอาจแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับหนี้สิน ตัวอย่างเช่น
- 43.1 หนี้สินนั้นเป็นการผูกพันในการส่งมอบเงินสด (หนี้สินทางการเงิน) หรือการผูกพันในการส่งมอบสินค้าหรือบริการ (หนี้สินที่ไม่ใช่หนี้สินทางการเงิน)
- 43.2 เงื่อนไขของการเพิ่มความน่าเชื่อถือที่เกี่ยวข้องกับหนี้สิน (ถ้ามี)
- 44 มูลค่าด้วยตัวรวมของหนี้สินจะหักน้ำให้เท่ากับผลของความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาวะผูกพันบนเกณฑ์ของหน่วยวัดทางบัญชี ผู้ก่อหนี้สินที่ก่อหนี้โดยมีการเพิ่มความน่าเชื่อถือโดยบุคคลที่สามอันไม่สามารถแยกออกต่างหากได้ ซึ่งมีการบันทึกบัญชีแยกต่างหากจากหนี้สินนั้น ต้องไม่รวมผลกระทบของการเพิ่มความน่าเชื่อถือ (เช่น การคำนวณหนี้โดยบุคคลที่สาม) ใน การวัดมูลค่าด้วยตัวรวมของหนี้สิน หากการเพิ่มความน่าเชื่อถือมีการบันทึกบัญชีแยกต่างหากจากหนี้สินผู้ก่อหนี้สินจะพิจารณาสถานะของความน่าเชื่อถือของตนเองโดยไม่พิจารณาถึงสถานะเศรษฐกิจของบุคคลที่สามเมื่อวัดมูลค่าด้วยตัวรวมของหนี้สิน

ข้อจำกัดที่ป้องกันการโอนหนี้สิน หรือตราสารทุนของกิจการ

- 45 เมื่อวัดมูลค่าด้วยตัวรวมของหนี้สินหรือตราสารทุนของกิจการ กิจการต้องไม่รวมข้อมูลที่แยกต่างหากหรือการปรับปรุงข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดที่ป้องกันการโอน ผลกระทบต่อข้อจำกัดที่ป้องกันการโอนของหนี้สิน หรือตราสารทุนของกิจการได้ถูกรวบอย่างชัดเจนหรือโดยนัยทางอ้อมในข้อมูลอื่นที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่าด้วยตัวรวมแล้ว
- 46 ตัวอย่างเช่น ณ วันที่เกิดรายการ ทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้ยอมรับราคาน้ำที่ทำให้เกิดรายการสำหรับรายการหนี้สินโดยทราบชัดเจนว่ามีข้อจำกัดที่ป้องกันการเปลี่ยนมือ ดังนั้น เนื่องจากข้อจำกัดดังกล่าวได้รวมอยู่ในการพิจารณาราคาที่ทำให้เกิดรายการแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องใช้ข้อมูลแยกต่างหาก หรือปรับปรุงข้อมูลที่ใช้อยู่ ณ วันที่ทำรายการเพื่อให้สะท้อนผลกระทบของข้อจำกัดเกี่ยวกับการโอน ในทำนองเดียวกันไม่จำเป็นต้องใช้ข้อมูลแยกต่างหากหรือปรับปรุงข้อมูลที่ใช้อยู่ ณ วันที่วัดมูลค่าในภายหลังเพื่อให้สะท้อนผลกระทบของข้อจำกัดเกี่ยวกับการเปลี่ยนมือ

หนี้สินทางการเงินเมื่อthagam

- 47 มูลค่าด้วยตัวรวมของหนี้สินทางการเงินเมื่อthagam (เช่น เงินฝากเมื่อthagam) จะไม่น้อยกว่าจำนวนเงินที่จ่ายเมื่อthagamคิดลดตั้งแต่วันแรกที่สามารถทางathamให้จ่าย

การประยุกต์ใช้กับสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงิน ที่มีสถานะหักกลบลงกัน สำหรับความเสี่ยงด้านตลาดหรือความเสี่ยงด้านเครดิตของคู่สัญญา

- 48 กิจการที่เลือกกลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงิน และหนี้สินทางการเงินมีฐานะเปิดต่อความเสี่ยง ด้านตลาด (ตามที่อธิบายในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูล เครื่องมือทางการเงิน) และความเสี่ยงด้านเครดิต (ตามที่อธิบายในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 7 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเครื่องมือทางการเงิน) ของคู่สัญญาแต่ละราย หากกิจการจัดการกลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินตามเกณฑ์ของฐานะเปิด สุทธิของกิจการต่อความเสี่ยงด้านตลาดหรือความเสี่ยงด้านเครดิต กิจการได้รับอนุญาตให้ใช้ ข้อยกเว้นในมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับการวัดมูลค่ายุติธรรม ข้อยกเว้นนี้ อนุญาตให้กิจการวัดมูลค่ายุติธรรมกลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินบนเกณฑ์ ของราคาที่จะได้รับจากการขายสถานะชื้อสุทธิ (สินทรัพย์) สำหรับฐานะเปิดต่อความเสี่ยงรายการ โดยรายการหนึ่งหรือการจ่ายเพื่อโอนสถานะขายสุทธิ (หนี้สิน) สำหรับฐานะเปิดต่อความเสี่ยง รายการโดยรายการหนึ่งจากการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า ภายใต้สภาพปัจจุบันของตลาด ดังนั้นกิจการต้องวัดมูลค่ายุติธรรมของกลุ่มของสินทรัพย์ทาง การเงินและหนี้สินทางการเงินเช่นเดียวกับวิธีการที่ผู้ร่วมตลาดจะกำหนดราคาสำหรับฐานะเปิด สุทธิต่อความเสี่ยงสุทธิ ณ วันที่วัดมูลค่า
- 49 กิจการได้รับอนุญาตให้ใช้ข้อยกเว้นในย่อหน้าที่ 48 เนื่องจากกิจการปฏิบัติตามข้อกำหนด ทุกข้อต่อไปนี้
- 49.1 มีการจัดการกลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินตามเกณฑ์ของฐานะ เปิดสุทธิของกิจการสำหรับความเสี่ยงด้านตลาดรายการโดยรายการหนึ่ง (หรือความเสี่ยง ด้านตลาดหลายรายการ) หรือความเสี่ยงด้านเครดิตของคู่สัญญารายได้รายหนึ่ง ตามการบริหารจัดการความเสี่ยงหรือกลยุทธ์การลงทุนที่มีระบุไว้เป็นลายลักษณ์อักษร
 - 49.2 นำเสนอข้อมูลตามเกณฑ์ดังกล่าวเกี่ยวกับกลุ่มของสินทรัพย์และหนี้สินทางการเงินให้ ผู้บริหารสำคัญของกิจการ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 24 เรื่อง การเปิดเผย ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน และ
 - 49.3 กิจการถูกกำหนดหรือเลือกที่จะวัดมูลค่าลินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงิน เหล่านั้นด้วยมูลค่ายุติธรรมในงบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน ในแต่ละรอบ
- 50 ข้อยกเว้นในย่อหน้าที่ 48 ไม่เกี่ยวข้องกับการนำเสนอผลการเงิน ในบางกรณีเกณฑ์การนำเสนอ เครื่องมือทางการเงินในงบแสดงฐานะการเงินแตกต่างจากเกณฑ์การวัดมูลค่าเครื่องมือ ทางการเงิน เช่น ถ้ามาตรฐานการรายงานทางการเงิน ไม่กำหนดหรืออนุญาตให้นำเสนอ เครื่องมือทางการเงินบนเกณฑ์สุทธิ ในกรณีดังกล่าวกิจการอาจต้องปั้นส่วนรายการปรับปรุงใน ระดับกลุ่มการลงทุน (portfolio-level) (ดูย่อหน้าที่ 53 ถึง 56) ให้แก่สินทรัพย์หรือหนี้สิน แต่ละรายการที่ประกอบกันขึ้นเป็นกลุ่มของสินทรัพย์และหนี้สินทางการเงินที่มีการบริหารจัดการ

- บันเกณฑ์ของฐานะเปิดต่อความเสี่ยงสุทธิของกิจการ กิจการต้องดำเนินการปั้นส่วนบันเกณฑ์ที่สมเหตุสมผลและสม่ำเสมอ โดยใช้วิธีการที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ
- 51 กิจการต้องกำหนดนโยบายการบัญชีให้สอดคล้องกับมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบาย การบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด ในการใช้ข้อมูลเว้นในย่อหน้าที่ 48 กิจการที่ใช้ข้อมูลเว้นดังกล่าวต้องใช้นโยบายการบัญชี รวมทั้งนโยบายในการบันลือ ส่วนปรับปรุงราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขาย (bid-ask adjustment) (ดูย่อหน้าที่ 53 ถึง 55) และ การปรับปรุงเกี่ยวกับด้านเครดิต (ถ้ามี)(ดูย่อหน้าที่ 56) โดยต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจากวัดหนึ่งไปอีกงวดหนึ่งสำหรับกลุ่มการลงทุน (Portfolio) กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง
- 52 ข้อมูลเว้นในย่อหน้าที่ 48 ใช้ได้เฉพาะกับสินทรัพย์ทางการเงิน หนี้สินทางการเงิน และสัญญาอื่น ๆ ที่อยู่ในขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน การอ้างอิงถึงสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินในย่อหน้าที่ 48 ถึง 51 และในย่อหน้าที่ 53 ถึง 56 ควรหมายความว่าให้ใช้ปฏิบัติกับสัญญาทั้งหมดที่อยู่ในขอบเขตและเป็นไปตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน โดยไม่ต้องคำนึงว่า สัญญาเหล่านั้นเป็นไปตามคำนิยามของสินทรัพย์ทางการเงินหรือหนี้สินทางการเงินตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 32 เรื่อง การแสดงรายการเครื่องมือทางการเงิน หรือไม่

ฐานะเปิดต่อความเสี่ยงด้านตลาด

- 53 เมื่อกิจการใช้ข้อมูลเว้นในย่อหน้าที่ 48 ในการวัดมูลค่าสุทธิธรรมของกลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินที่มีการบริหารจัดการบันเกณฑ์ของฐานะเปิดสุทธิของกิจการ สำหรับความเสี่ยงด้านตลาดรายการโดยรายรายการ (หรือความเสี่ยงด้านตลาดulatoryรายการ) กิจการต้องใช้ราคาที่อยู่ระหว่างราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขาย (bid-ask spread) ซึ่งเป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของมูลค่าสุทธิธรรมในสถานการณ์นั้นสำหรับฐานะเปิดสุทธิต่อความเสี่ยงด้านตลาดของกิจการ (ดูย่อหน้าที่ 70 และ 71)
- 54 เมื่อมีการใช้ข้อมูลเว้นในย่อหน้าที่ 48 กิจการต้องมั่นใจว่าความเสี่ยงด้านตลาดรายการโดยรายรายการ (หรือความเสี่ยงด้านตลาดulatoryรายการ) ซึ่งกิจการมีอยู่ภายในกลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินเป็นความเสี่ยงที่เหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ ตัวอย่างเช่น กิจการจะไม่รวมความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ยซึ่งเกี่ยวข้องกับสินทรัพย์ทางการเงินเข้ากับความเสี่ยงด้านราคาน้ำมันค่าโภคภัณฑ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับหนี้สินทางการเงินเนื่องจากการกระทำ เช่นนั้นจะไม่เป็นการบรรเทาฐานะเปิดต่อความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ยหรือความเสี่ยงด้านราคาน้ำมันค่าโภคภัณฑ์ เมื่อใช้ข้อมูลเว้นในย่อหน้าที่ 48 ความเสี่ยงที่เกิดจากสถานะตรงข้ามกันซึ่งไม่หักลบกัน (basis risk) ที่เป็นผลมาจากการปัจจัยความเสี่ยงด้านตลาด (Market risk parameter) ที่ไม่ได้มาจากสิ่งเดียวกันต้องนำมาพิจารณาในการวัดมูลค่าสุทธิธรรมของสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินภายในกลุ่ม

- 55 ในทำนองเดียวกัน อายุของฐานะเปิดต่อความเสี่ยงด้านตลาดรายการได้รายการหนึ่ง (หรือความเสี่ยงด้านตลาดหุ้นรายการ) ของกิจการ ที่เกิดจากสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงิน ต้องเป็นอายุเดียวกันโดยสาระสำคัญ ตัวอย่างเช่น กิจการใช้สัญญาซื้อขายล่วงหน้า (Future contract) อายุ 12 เดือนเพื่อป้องกันความเสี่ยงบนกระแสเงินสดอายุ 12 เดือน ที่เกิดจากฐานะเปิดความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ยบนเครื่องมือทางการเงินอายุห้าปีที่อยู่ในกลุ่มเฉพาะสินทรัพย์ทางการเงิน และหนี้สินทางการเงินที่มีอายุ 12 เดือนที่จะวัดมูลค่าด้วยตัวธรรมโดยใช้หลักการของสถานะหักกลบลบกัน (net basis) และฐานะเปิดความเสี่ยงจากอัตราดอกเบี้ยส่วนที่เหลือ (ในช่วง 2 ปี ถึง 5 ปี) วัดมูลค่าด้วยตัวธรรมโดยใช้หลักการของสถานะไม่หักกลบลบกัน (gross basis)

ฐานะเปิดต่อความเสี่ยงด้านเครดิตของคู่สัญญารายได้รายหนึ่ง

- 56 เมื่อมีการใช้ข้อยกเว้นในย่อหน้าที่ 48 ในการวัดมูลค่าด้วยตัวธรรมของกลุ่มของสินทรัพย์ทางการเงิน และหนี้สินทางการเงินซึ่งเกี่ยวข้องกับคู่สัญญารายได้รายหนึ่ง กิจการต้องรวมผลประกอบของฐานะเปิดสุทธิของกิจการต่อความเสี่ยงด้านเครดิตของคู่สัญญานั้น หรือฐานะเปิดสุทธิของคู่สัญญات่อความเสี่ยงด้านเครดิตของกิจการในการวัดมูลค่าด้วยตัวธรรม ในกรณีที่ผู้ร่วมตลาดจะพิจารณาถึงข้อตกลงใด ๆ ที่มีอยู่เพื่อบรรเทาฐานะเปิดความเสี่ยงด้านเครดิตหากมีการผิดสัญญา (เช่น สัญญาหลักให้มีการหักกลบสุทธิกับคู่สัญญาหรือสัญญาที่กำหนดให้มีการแลกเปลี่ยนหลักประกันบนเงื่อนไขของฐานะเปิดสุทธิของแต่ละกิจการต่อความเสี่ยงด้านเครดิต) การวัดมูลค่าด้วยตัวธรรมดังกล่าวต้องละเอียดให้เห็นถึงความคาดหวังของผู้ร่วมตลาดเกี่ยวกับโอกาสที่ข้อตกลงดังกล่าวจะนำมาใช้บังคับได้ตามกฎหมายเมื่อมีการผิดสัญญา

การรับรู้มูลค่าด้วยตัวธรรมเมื่อเริ่มแรก

- 57 เมื่อมีการได้มาซึ่งสินทรัพย์หรือก่อให้เกิดหนี้สิน ในการทำการแลกเปลี่ยนสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน ราคาน้ำที่ทำให้เกิดรายการคือราคาน้ำที่จ่ายเพื่อให้ได้มาซึ่งสินทรัพย์ หรือราคาน้ำที่ได้รับเมื่อเข้ารับภาระหนี้สิน (ราคาน้ำที่ได้มาหรือรับโอน (entry price)) ในทางตรงกันข้ามมูลค่าด้วยตัวธรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินเป็นราคาน้ำที่จะได้รับจากขายสินทรัพย์ หรือจ่ายในการโอนหนี้สิน (ราคายield หรือโอนออก (exit price)) กิจการไม่จำเป็นต้องขายสินทรัพย์ในราคาน้ำที่จ่ายเพื่อได้มาซึ่งสินทรัพย์นั้น ในทำนองเดียวกันกิจการไม่จำเป็นต้องโอนหนี้สินในราคาน้ำที่ได้รับเมื่อเข้ารับภาระหนี้สิน
- 58 ในหลายกรณีราคาน้ำที่ทำให้เกิดรายการจะเท่ากับมูลค่าด้วยตัวธรรม (เช่น อาจจะมีกรณีที่ ณ วันที่เกิดรายการนั้นรายการซื้อสินทรัพย์เกิดขึ้นในตลาดซึ่งมีการขายสินทรัพย์)
- 59 เมื่อพิจารณาถึงมูลค่าด้วยตัวธรรมที่รับรู้เมื่อเริ่มแรกกว่าจะเท่ากับราคาน้ำที่ทำให้เกิดรายการหรือไม่ กิจการต้องพิจารณาถึงปัจจัยเฉพาะของการทำการนั้น และปัจจัยเฉพาะของสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้น ย่อหน้าที่ ข4 อธิบายถึงสถานการณ์ที่ราคาน้ำที่ทำให้เกิดรายการอาจจะไม่แสดงถึงมูลค่าด้วยตัวธรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก

- 60 ถ้ามาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นกำหนด หรืออนุญาตให้กิจการวัดมูลค่าสินทรัพย์ หรือหนี้สินเมื่อเริ่มแรกด้วยมูลค่า_yติธรรมและราคาน้ำหนักที่ทำให้เกิดรายการแตกต่างจากมูลค่า_yติธรรมกิจการต้องรับรู้ผลกำไรหรือขาดทุนในการหรือขาดทุนอันเป็นผลมาจากการแต่งต่างดังกล่าว เว้นแต่มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่นนั้นระบุไว้เป็นอย่างอื่น

เทคนิคการประเมินมูลค่า

- 61 กิจการต้องใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น และมีข้อมูลที่เพียงพอในการวัดมูลค่า_yติธรรมโดยใช้ข้อมูลที่สามารถสังเกตได้ที่มีความเกี่ยวข้องให้มากที่สุดและลดการใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ให้น้อยที่สุด
- 62 วัตถุประสงค์ของการใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าคือประมาณการราคาสำหรับรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติในการขายสินทรัพย์ หรือการโอนหนี้สินที่จะเกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่าภายในได้สภาพปัจจุบันของตลาด เทคนิคการประเมินมูลค่า 3 วิธีที่นำมาใช้อย่างแพร่หลายในการประเมินมูลค่า ได้แก่ วิธีราคาตลาด วิธีราคาต้นทุน และวิธีรายได้ หลักการของวิธีการเหล่านี้ได้มีการสรุปไว้ในย่อหน้าที่ ข5 ถึง ข11 กิจการต้องใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าที่สอดคล้องกับหนึ่งหรือหลายวิธีการเหล่านี้ในการวัดมูลค่า_yติธรรม
- 63 ในบางกรณีเทคนิคการประเมินมูลค่าเพียงวิธีเดียวจะมีความเหมาะสม (เช่น เมื่อการประเมินมูลค่าของสินทรัพย์หรือหนี้สินโดยใช้ราคาเสนอซื้อขายในตลาดที่มีสภาพคล่องสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินอย่างเดียวกัน) ในกรณีอื่นๆ การใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าหลายวิธีจะมีความเหมาะสม (เช่น อาจจะเป็นกรณีเมื่อประเมินมูลค่าหน่วยสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดเงินสด) หากเทคนิคการประเมินมูลค่าหลายวิธีถูกนำมาใช้ในการวัดมูลค่า_yติธรรม ผลลัพธ์ (คือตัวบ่งชี้มูลค่า_yติธรรมที่ได้จากแต่ละวิธี) ต้องถูกประเมินโดยพิจารณาความสมเหตุสมผลของช่วงของราคาน้ำหนักที่ระบุโดยผลลัพธ์เหล่านี้ การวัดมูลค่า_yติธรรมเป็นราคาน้ำหนักที่ระบุในระหว่างช่วงราคาน้ำหนักที่ต่อไปนี้ ที่สุดของมูลค่า_yติธรรมในสถานการณ์นั้น
- 64 ถ้าราคาน้ำหนักที่ทำให้เกิดรายการเป็นมูลค่า_yติธรรมที่รับรู้เมื่อเริ่มแรก และเทคนิคการประเมินมูลค่า มีการใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ในการวัดมูลค่า_yติธรรมในภายหลัง เทคนิคการประเมินมูลค่าต้องมีการทดสอบเพื่อให้ทราบว่า ณ วันที่รับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก ผลของการใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าเท่ากับราคาน้ำหนักที่ทำให้เกิดรายการ การทดสอบดังกล่าวกระทำการเพื่อให้แน่ใจว่าเทคนิคการประเมินมูลค่าสะท้อนถึงสภาพปัจจุบันของตลาด และเพื่อช่วยให้กิจการทราบว่าจำเป็นต้องมีการปรับปรุงในการใช้เทคนิคการประเมินมูลค่า_nั้นหรือไม่ (เช่น อาจจะมีลักษณะของสินทรัพย์ หรือหนี้สินที่ไม่ได้รวมอยู่ในการใช้เทคนิคการประเมินมูลค่า) หลังจากการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรกเมื่อวัดมูลค่า_yติธรรมโดยใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าหรือเทคนิคที่ใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ กิจการต้องแจ้งให้ทราบว่าเทคนิคการประเมินมูลค่าเหล่านั้นสะท้อนถึงข้อมูลในตลาดที่สังเกตได้ (เช่น ราคาน้ำหนักสินทรัพย์ หรือหนี้สินที่คล้ายคลึงกัน) ณ วันที่วัดมูลค่า

- 65 เทคนิคการประเมินมูลค่าที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่ายุติธรรมต้องประยุกต์ใช้โดยสม่ำเสมอ อย่างไรก็ได้ การเปลี่ยนแปลงในเทคนิคการประเมินมูลค่า หรือการนำมาปฏิบัติใช้ (เช่น การเปลี่ยนแปลงในการถ่วงน้ำหนักเมื่อใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าหดหายวิธี หรือมีการเปลี่ยนแปลงรายการปรับปรุงที่นำมาใช้กับเทคนิคการประเมินมูลค่า) จะมีความเหมาะสม ถ้าการเปลี่ยนแปลงนั้นมีผลต่อการวัดมูลค่าซึ่งทำให้มูลค่ายุติธรรมเป็นตัวแทนที่ดีเท่าเดิมหรือดีกว่าเดิมในสถานการณ์นั้น กรณี เช่น วันนั้น อาจจะเกิดขึ้นได้ เช่น ถ้ามีเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งเกิดขึ้นดังต่อไปนี้
- 65.1 มีตลาดใหม่พัฒนาขึ้น
 - 65.2 มีข้อมูลใหม่ที่ใช้ได้
 - 65.3 ข้อมูลที่เคยใช้ก่อนหน้านี้ไม่มีให้ใช้อีกต่อไป
 - 65.4 เทคนิคการประเมินมูลค่ามีการปรับปรุง หรือ
 - 65.5 สภาพตลาดเปลี่ยนแปลงไป
- 66 การปรับปรุงที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในเทคนิคการประเมินมูลค่าหรือการนำมาใช้ปฏิบัติ ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชี ตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 8 เรื่อง นโยบาย การบัญชี การเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีและข้อผิดพลาด อย่างไรก็ตาม การเปิดเผย ข้อมูลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงประมาณการทางบัญชีตามมาตรฐานการบัญชีดังกล่าวไม่ กำหนดให้ต้องเปิดเผยรายการปรับปรุงซึ่งเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงในเทคนิคการประเมิน มูลค่าหรือการนำมาใช้ปฏิบัติ

ข้อมูลที่นำมาใช้ในเทคนิคการประเมินมูลค่า

หลักการทั่วไป

- 67 เทคนิคการประเมินมูลค่าที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่ายุติธรรมต้องใช้ข้อมูลที่สามารถสังเกตได้ ที่มีความเกี่ยวข้องให้มากที่สุดและใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ให้น้อยที่สุด
- 68 ตัวอย่างของตลาดซึ่งข้อมูลที่อาจจะสังเกตได้สำหรับลินทรัพย์และหนี้สินบางอย่าง (เช่น เครื่องมือทางการเงิน) รวมถึงตลาดแลกเปลี่ยนที่เป็นทางการ (exchange markets) ตลาดตัวแทน (dealer markets) ตลาดนายหน้า (broker markets) และตลาดซื้อขายที่ไม่มี ตัวกลาง (principal-to-principal markets) (ดูย่อหน้าที่ 34)
- 69 กิจกรรมต้องเลือกข้อมูลที่สอดคล้องกับลักษณะของลินทรัพย์หรือหนี้สินที่ผู้ร่วมตลาดจะพิจารณา รายการสำหรับลินทรัพย์หรือหนี้สิน (ดูย่อหน้าที่ 11 และ 12) ในบางกรณีลักษณะเหล่านี้ มีผลให้มีการปรับปรุง เช่น ส่วนเพิ่มหรือส่วนลด (เช่น ส่วนเพิ่มจากการควบคุมหรือส่วนลดจาก ส่วนได้เสียที่ไม่มีอำนาจควบคุม) อย่างไรก็ตาม การวัดมูลค่ายุติธรรมต้องไม่รวมส่วนเพิ่มหรือ ส่วนลดที่ไม่สอดคล้องกับหน่วยวัดทางบัญชีที่มาตรฐานการรายงานทางการเงินกำหนดหรือ อนุญาตให้วัดมูลค่ายุติธรรม (ดูย่อหน้าที่ 13 และ 14) ส่วนเพิ่มหรือส่วนลดที่สะท้อนถึงขนาดว่า เป็นลักษณะของการถือครองของกิจการ (โดยเฉพาะปัจจัยขนาดที่ใช้คิดลดราคา (Blockage Factor) ที่มีผลต่อการปรับราคาเสนอซื้อขายของลินทรัพย์หรือหนี้สินเนื่องจากปริมาณการซื้อขาย

ของตลาดตามปกติรายวันไม่เพียงพอที่จะรองรับปริมาณที่ถือโดยกิจการ ตามที่ได้อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 80) มากกว่าที่จะเป็นลักษณะของสินทรัพย์หรือหนี้สิน (เช่น ส่วนเพิ่มจากการควบคุม เมื่อวัดมูลค่าอยุติธรรมของส่วนได้เสียที่มีอำนาจควบคุม) ไม่อนุญาตในการวัดมูลค่าอยุติธรรม ในทุกกรณี หากมีราคาเสนอซื้อขายในตลาดที่มีสภาพคล่อง (เช่น ข้อมูลระดับ 1) สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน กิจการต้องใช้ราคานั้นโดยไม่ต้องปรับปรุงเมื่อมีการวัดมูลค่าอยุติธรรมยกเว้นที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 79

ข้อมูลที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขาย

- 70 หากสินทรัพย์ หรือหนี้สินที่วัดด้วยมูลค่าอยุติธรรมมีราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขาย (เช่น ใช้ข้อมูลจากตลาดตัวแทน) ราคាឭี่อยู่ในช่วงส่วนต่างระหว่างราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขายซึ่งเป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของมูลค่าอยุติธรรมในสถานการณ์นั้น ต้องนำมาใช้ในการวัดมูลค่าอยุติธรรมโดยไม่คำนึงว่าข้อมูลถูกจัดอยู่ในระดับชั้นใดของมูลค่าอยุติธรรม (ได้แก่ ระดับ 1 2 หรือ 3 ดูย่อหน้าที่ 72 ถึง 90) การใช้ราคาเสนอซื้อสำหรับสถานะการเป็นสินทรัพย์และราคาเสนอขายสำหรับสถานะการเป็นหนี้สินได้รับอนุญาตให้นำมาใช้ แต่ไม่ใช้ข้อกำหนด
- 71 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ห้ามใช้การกำหนดราคาเฉลี่ยของตลาด (mid-market pricing) หรือรูปแบบการกำหนดราคาอื่นที่ใช้โดยผู้ร่วมตลาดซึ่งเป็นประโยชน์ในทางปฏิบัติในการวัดมูลค่าอยุติธรรมซึ่งอยู่ในช่วงระหว่างราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขาย (bid-ask spread)

ลำดับชั้นของมูลค่าอยุติธรรม

- 72 เพื่อให้การวัดมูลค่าอยุติธรรมและการเปิดเผยข้อมูลที่เกี่ยวข้อง มีความสม่ำเสมอและสามารถเปรียบเทียบได้มากขึ้น มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กำหนดลำดับชั้นของมูลค่าอยุติธรรมเป็น 3 ระดับ (ดูย่อหน้าที่ 76 ถึง 90) ตามประเภทของข้อมูลที่นำมาใช้ในเทคนิคการประเมินมูลค่าเพื่อวัดมูลค่าอยุติธรรม ทั้งนี้ลำดับชั้นของมูลค่าอยุติธรรมให้ลำดับความสำคัญสูงสุดกับราคาเสนอซื้อขาย (ไม่ต้องปรับปรุง) ในตลาดที่มีสภาพคล่องสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินอย่างเดียวกัน (ข้อมูลระดับ 1) และให้ลำดับความสำคัญต่ำสุดแก่ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ (ข้อมูลระดับ 3)
- 73 ในบางกรณีข้อมูลที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่าอยุติธรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินอาจถูกจัดประเภทภายใต้ลำดับชั้นของมูลค่าอยุติธรรมที่แตกต่างกัน ในกรณีเหล่านี้การวัดมูลค่าอยุติธรรมจะถูกจัดประเภทในภาพรวมในระดับเดียวกันกับลำดับชั้นของมูลค่าอยุติธรรม ซึ่งข้อมูลในระดับต่ำสุดมีนัยสำคัญต่อการวัดมูลค่าทั้งหมด การประเมินความมีนัยสำคัญของข้อมูลเฉพาะที่มีต่อการวัดมูลค่าทั้งหมดนั้นต้องใช้ดุลยพินิจ โดยพิจารณาปัจจัยเฉพาะเจาะจงที่เกี่ยวกับสินทรัพย์หรือหนี้สินการปรับปรุงเพื่อให้ได้มาซึ่งการวัดมูลค่าบนพื้นฐานของมูลค่าอยุติธรรม เช่น ต้นทุนในการขายเมื่อวัดมูลค่าอยุติธรรมหักต้นทุนในการขาย ต้องไม่นำมาพิจารณาในการกำหนดลำดับชั้นของมูลค่าอยุติธรรมภายในการจัดประเภทของการวัดมูลค่าอยุติธรรมว่าอยู่ในประเภทใด

- 74 การมีอยู่ของข้อมูลที่เกี่ยวข้อง และการที่ข้อมูลขึ้นอยู่กับการใช้คุณภาพนิจของแต่ละบุคคล อาจมีผลกระทบต่อการเลือกใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าที่เหมาะสม (ดูย่อหน้าที่ 61) อย่างไรก็ตาม ลำดับชั้นของมูลค่าอยู่ติดรวมให้ความสำคัญกับข้อมูลที่นำมาใช้ในเทคนิคการประเมินมูลค่าเป็นอันดับแรก ในใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าที่ใช้ในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม ตัวอย่างเช่น การวัดมูลค่า ยุติธรรมที่พัฒนาขึ้นโดยใช้เทคนิค มูลค่าปัจจุบัน ซึ่งอาจมีการจัดประเภทอยู่ในระดับ 2 หรือระดับ 3 ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่นำมาใช้ซึ่งมีนัยสำคัญต่อการวัดมูลค่าทั้งหมด และการจัดประเภทของข้อมูล ว่าอยู่ลำดับชั้นใดของมูลค่าอยู่ติดรวม
- 75 ถ้าข้อมูลที่สามารถสังเกตได้ต้องมีการปรับปรุงโดยใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ และ การปรับปรุงนั้นส่งผลให้การวัดมูลค่าอยู่ติดรวมสูงขึ้นหรือต่ำลงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ ผลของ การวัดมูลค่าดังกล่าวต้องจัดอยู่ในระดับ 3 ของลำดับชั้นของมูลค่าอยู่ติดรวม ตัวอย่างเช่น หากผู้ร่วมตลาดจะพิจารณาถึงผลกระทบของข้อจำกัดจากการขายสินทรัพย์ เมื่อมีการประเมิน ราคาสำหรับลินทรัพย์ กิจการจะปรับปรุงราคาเสนอซื้อขายเพื่อให้สัมภันธ์กับผลกระทบของ ข้อจำกัดการขาย หากราคาเสนอซื้อขายเป็นข้อมูลระดับ 2 และการปรับปรุงเป็นข้อมูลที่ไม่ สามารถสังเกตได้ซึ่งมีนัยสำคัญต่อการวัดมูลค่าทั้งหมด การวัดมูลค่าดังกล่าวจะจัดอยู่ในระดับ 3 ของลำดับชั้นของมูลค่าอยู่ติดรวม

ข้อมูลระดับ 1

- 76 ข้อมูลระดับ 1 เป็นราคาเสนอซื้อขาย (ไม่ต้องปรับปรุง) ในตลาดที่มีสภาพคล่องสำหรับ สินทรัพย์ หรือหนี้สินอย่างเดียวกันและกิจการสามารถเข้าถึงตลาดนั้น ณ วันที่วัดมูลค่า ราคาเสนอซื้อขายในตลาดที่มีสภาพคล่อง ถือเป็นมูลค่าอยู่ติดรวมที่พร้อมด้วยหลักฐาน ที่น่าเชื่อถือที่สุด และเมื่อได้ก็ตามที่มีข้อมูลดังกล่าวต้องใช้ในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมโดยไม่ต้อง ปรับปรุง ยกเว้นตามที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 79
- 77 ข้อมูลระดับ 1 จะมีอยู่สำหรับสินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินหลายรายการ โดยที่ สินทรัพย์ทางการเงินและหนี้สินทางการเงินบางรายการอาจจะมีการแยกเปลี่ยนกันในหลาย ตลาดที่มีสภาพคล่อง (เช่น ตลาดแลกเปลี่ยนที่ต่างกัน) ดังนั้นปัจจัยสำคัญสำหรับข้อมูลภายใต้ ในระดับ 1 คือการพิจารณาทั้งสองประเด็นต่อไปนี้
- 78.1 ตลาดหลักสำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุดในกรณี ที่ไม่มีตลาดหลัก สำหรับลินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น และ
- 78.2 กิจการสามารถเข้าทำรายการสำหรับสินทรัพย์นั้น หรือหนี้สินนั้น ด้วยราคainตลาดนั้น ณ วันที่วัดมูลค่า
- 79 กิจการต้องไม่ปรับปรุงข้อมูลระดับ 1 ยกเว้นแต่ในสถานการณ์ต่อไปนี้
- 79.1 เมื่อกิจการถือลินทรัพย์ หรือหนี้สิน (เช่น ตราสารหนี้) จำนวนมากที่คล้ายกัน (แต่ไม่ใช่ อย่างเดียวกัน) ที่มีการวัดมูลค่าด้วยมูลค่าอยู่ติดรวม และมีข้อมูลราคาเสนอซื้อขาย ในตลาดที่มีสภาพคล่อง แต่ไม่สามารถเข้าถึงได้สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินแต่ละ

รายการ (เนื่องจากมีสินทรัพย์และหนี้สินที่คล้ายคลึงกันจำนวนมากที่ถือโดยกิจการ เป็นการยากที่จะได้ข้อมูลราคาสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินแต่ละรายการ ณ วันที่ วัดมูลค่า) ในกรณีนี้ เพื่อให้สามารถถือปฏิบัติได้โดยสะดวกกิจการอาจวัดมูลค่า ยุติธรรมโดยใช้วิธีกำหนดราคาทางเลือก ที่มิได้ขึ้นอยู่กับราคาเสนอขายเพียงอย่างเดียว (เช่น วิธีการกำหนดราคาเมทริกซ์ (Matrix pricing)) อย่างไรก็ตาม วิธีการกำหนดราคาทางเลือกส่งผลให้การวัดมูลค่า yutitirrom ถูกจัดประเภทของลำดับชั้นมูลค่า yutitirrom ที่ลดต่ำลง

- 79.2 เมื่อราคาเสนอขายในตลาดที่มีสภาพคล่องไม่ได้เป็นตัวแทนของมูลค่า yutitirrom ณ วันที่วัดมูลค่า ซึ่งอาจเป็นกรณี ตัวอย่างเช่น มีเหตุการณ์ที่มีนัยสำคัญ (เช่น มีรายการในตลาดซื้อขายที่ไม่มีตัวกลาง มีการซื้อขายในตลาดนายหน้าหรือมีการประการราคา) เกิดขึ้นหลังจากการปิดตลาดแต่ก่อนวันที่วัดมูลค่า กิจการต้องกำหนดและใช้นโยบายอย่างสม่ำเสมอในการระบุถึงเหตุการณ์เหล่านั้นที่อาจส่งผลกระทบต่อการวัดมูลค่า yutitirrom อย่างไรก็ตาม หากราคาเสนอขายจะมีการปรับปรุงสำหรับข้อมูลใหม่ การปรับปรุงจะส่งผลให้การวัดมูลค่า yutitirrom ถูกจัดประเภทของลำดับชั้นมูลค่า yutitirrom ที่ลดต่ำลง
- 79.3 เมื่อวัดมูลค่า yutitirrom ของหนี้สินหรือตราสารทุนของกิจการ โดยใช้ราคาเสนอขายเพื่อรับรู้เป็นสินทรัพย์สำหรับรายการอย่างเดียวกันในตลาดที่มีสภาพคล่อง ราคานั้น จำเป็นต้องมีการปรับปรุงสำหรับปัจจัยเฉพาะของรายการนั้นหรือของสินทรัพย์นั้น (ดูย่อหน้าที่ 39) หากไม่ต้องมีการปรับปรุงราคาเสนอขายของสินทรัพย์ ผลคือ การวัดมูลค่า yutitirrom ถูกจัดประเภทในระดับ 1 ของลำดับชั้นมูลค่า yutitirrom อย่างไรก็ตาม การปรับปรุงใด ๆ กับราคาเสนอขายของสินทรัพย์ จะส่งผลให้การวัดมูลค่า yutitirrom ถูกจัดประเภทของลำดับชั้นมูลค่า yutitirrom ที่ลดต่ำลง
- 80 หากกิจการมีสถานะในการถือสินทรัพย์หรือหนี้สินเดี่ยวๆ (รวมถึงสถานะที่ประกอบไปด้วย สินทรัพย์หรือหนี้สินอย่างเดียวกันเป็นจำนวนมาก เช่น การถือเครื่องมือทางการเงิน) และ สินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้นมีการซื้อขายในตลาดที่มีสภาพคล่อง มูลค่า yutitirrom ของสินทรัพย์ หรือหนี้สินต้องมีการวัดมูลค่าในระดับ 1 อันเป็นผลของราคาเสนอขายของสินทรัพย์และ หนี้สินแต่ละรายการคูณด้วยปริมาณที่กิจการถือ แม้ว่าปริมาณการซื้อขายของตลาดตามปกติ รายวันจะไม่เพียงพอที่จะรองรับปริมาณที่ถือโดยกิจการ และคำสั่งขายในครั้งเดียวที่อาจมีผลผลกระทบต่อราคาเสนอขาย

ข้อมูลระดับ 2

- 81 ข้อมูลระดับ 2 เป็นข้อมูลอื่นที่สังเกตได้ไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมสำหรับสินทรัพย์นั้น หรือหนี้สินนั้นนอกเหนือจากการเสนอขายซึ่งรวมอยู่ในข้อมูลระดับ 1

- 82 หากสินทรัพย์หรือหนี้สินมีเงื่อนไข (ตามสัญญา) ที่ระบุไว้ ข้อมูลระดับ 2 ต้องสังเกตได้สำหรับ เนื่องไขสำคัญทั้งหมดของสินทรัพย์หรือหนี้สิน ข้อมูลระดับ 2 รวมถึงรายการดังต่อไปนี้
- 82.1 ราคาเสนอซื้อขายของสินทรัพย์หรือหนี้สินที่คล้ายคลึงกันในตลาดที่มีสภาพคล่อง
 - 82.2 ราคาเสนอซื้อขายของสินทรัพย์หรือหนี้สินอย่างเดียวกัน หรือคล้ายคลึงกันในตลาด ที่ไม่มีสภาพคล่อง
 - 82.3 ข้อมูลอื่นที่สังเกตได้สำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น นอกเหนือจากราคาเสนอ ซื้อขาย ด้วยวิธีเดียว เช่น
 - 82.3.1 อัตราดอกเบี้ยและเส้นอัตราผลตอบแทนที่สังเกตได้ที่มีการเสนอตาม ช่วงเวลาปกติ
 - 82.3.2 ความผันผวนโดยนัย (implied volatilities) และ
 - 82.3.3 อัตราผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงด้านเครดิต (Credit spread)
 - 82.4 ข้อมูลที่ได้รับการยืนยันจากตลาดโดยตรงหรือโดยอ้อม
- 83 การปรับปรุงข้อมูลระดับ 2 จะแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยเฉพาะของสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น ปัจจัยเหล่านี้รวมถึงปัจจัยดังต่อไปนี้
- 83.1 สภาพหรือสถานที่ตั้งของสินทรัพย์
 - 83.2 ระดับที่ข้อมูลมีความสมพันธ์กับรายการที่สามารถเปรียบเทียบกันได้กับสินทรัพย์นั้น หรือหนี้สินนั้น (รวมถึงปัจจัยที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ 39) และ
 - 83.3 ปริมาณหรือระดับของกิจกรรมในตลาดซึ่งเป็นข้อมูลที่สามารถสังเกตได้นั้น
- 84 การปรับปรุงข้อมูลระดับ 2 ที่มีนัยสำคัญสำหรับการวัดมูลค่าโดยรวม อาจจะส่งผลให้การวัดมูลค่า ยุติธรรมถูกจัดประเภทเป็นระดับ 3 ของลำดับชั้นมูลค่า yutitithrom ถ้ารายการปรับปรุงนั้นใช้ข้อมูล ที่ไม่สามารถสังเกตได้อย่างมีนัยสำคัญ
- 85 ย่อหน้าที่ ข35 อธิบายการใช้ข้อมูลระดับ 2 สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินรายการใดรายการหนึ่ง

ข้อมูลระดับ 3

- 86 ข้อมูลระดับ 3 เป็นข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้สำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น
- 87 ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ต้องนำมาใช้ในการวัดมูลค่า yutitithrom ในระดับเท่าที่ไม่มีข้อมูลที่ สามารถสังเกตได้ที่มีความเกี่ยวข้อง จึงรองรับสถานการณ์ที่มีกิจกรรมน้อย (หากมี) ในตลาดที่มี สภาพคล่องสำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น ณ วันที่วัดมูลค่า อย่างไรก็ตามวัตถุประสงค์ของ การวัดมูลค่า yutitithrom ยังคงเหมือนเดิม กล่าวคือ ราคาขายหรือโอนออก ณ วันที่วัดมูลค่าจาก มุมมองของผู้ร่วมตลาดที่ถือสินทรัพย์หรือมีภาระหนี้สิน ดังนั้นข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ จะสะท้อนถึงข้อมูลที่ผู้ร่วมตลาดจะใช้เมื่อกำหนดรากาลสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้นรวมถึง ข้อมูลที่เกี่ยวกับความเสี่ยง
- 88 ข้อมูลที่เกี่ยวกับความเสี่ยงรวมถึงความเสี่ยงที่มีอยู่ในเทคนิคการประเมินมูลค่าแต่ละเทคนิค ที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่า yutitithrom (เช่น แบบจำลองการกำหนดราคา) และความเสี่ยงที่มีอยู่

ในข้อมูลที่นำมาใช้ในเทคนิคการประเมินมูลค่า การวัดมูลค่าที่มีได้รวมการปรับปรุงสำหรับความเสี่ยง จะไม่เป็นตัวแทนการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมถ้าหากผู้ร่วมตลาดจะปรับปรุงสำหรับความเสี่ยง เมื่อกำหนดราคาสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น ตัวอย่างเช่น อาจจำเป็นที่จะรวมส่วนปรับปรุงความเสี่ยงเมื่อมีความไม่แนนอนอย่างมีนัยสำคัญในการวัดมูลค่า (เช่น เมื่อมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมเมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมปกติของตลาดสำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น หรือสินทรัพย์หรือหนี้สินที่คล้ายคลึงกันและกิจการเห็นว่าราคาที่ทำให้เกิดรายการนั้นหรือราคาเสนอซื้อขายมิได้เป็นตัวแทนมูลค่าอยู่ติดรวมตามที่อธิบายไว้ในย่อหน้าที่ ข37 ถึง ข47)

- 89 กิจการต้องพัฒนาข้อมูลที่ไม่สามารถถังเกตได้โดยใช้ข้อมูลที่ดีที่สุดที่มีอยู่ในสถานการณ์นั้น ซึ่งอาจจะรวมถึงข้อมูลของกิจการเอง ในการพัฒนาข้อมูลที่ไม่สามารถถังเกตได้กิจการอาจเริ่มต้นด้วยข้อมูลของกิจการเอง แต่ต้องปรับปรุงข้อมูลเหล่านั้นหากข้อมูลที่มีอยู่อย่างสมเหตุสมผลนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้ร่วมตลาดคนอื่นจะใช้ข้อมูลที่แตกต่างกันหรือมีบางสิ่งบางอย่างเฉพาะของกิจการที่ผู้ร่วมตลาดคนอื่นไม่มี (เช่น การผนึกกันเพื่อเพิ่มศักยภาพ (synergy) ของกิจการโดยเฉพาะ) กิจการไม่จำเป็นต้องดำเนินการที่จะใช้ความพยายามทุกวิถีทางเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลของผู้ร่วมตลาดซึ่งมีอยู่อย่างสมเหตุสมผล ข้อมูลที่ไม่สามารถถังเกตได้ซึ่งมีการพัฒนาในลักษณะข้างต้นถือได้ว่าเป็นข้อมูลติดของผู้ร่วมตลาด และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม
- 90 ย่อหน้าที่ ข36 อธิบายถึงการใช้ข้อมูลระดับ 3 สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินรายการโดยรายกรณี

การเปิดเผยข้อมูล

- 91 กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่ช่วยให้ผู้ใช้งบการเงินสามารถประเมินหั้งสองเรื่องดังต่อไปนี้
- 91.1 เทคนิคการประเมินมูลค่าและข้อมูลที่นำมาใช้ในการพัฒนาการวัดมูลค่าเหล่านั้น สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินที่มีการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมภายหลังการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรกในงบแสดงฐานะการเงินหั้งที่เกิดขึ้นประจำหรือเกิดขึ้นไม่ประจำ
- 91.2 ผลกระทบของการวัดมูลค่าที่มีต่อกำไรหรือขาดทุนหรือกำไรขาดทุนเบ็ดเต็จอื่น สำหรับงวดสำหรับการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมที่เกิดขึ้นประจำซึ่งใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถถังเกตได้อย่างมีนัยสำคัญ (ข้อมูลระดับ 3)
- 92 เพื่อเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในย่อหน้าที่ 91 กิจการต้องพิจารณาทุกเรื่องดังต่อไปนี้
- 92.1 ระดับของรายละเอียดที่จำเป็นเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดของการเปิดเผยข้อมูล
- 92.2 ควรเน้นข้อกำหนดต่าง ๆ ในแต่ละข้อมูลน้อยเพียงไร
- 92.3 การแยกหรือการรวมรายการรวมกันมากน้อยเพียงใด
- 92.4 ผู้ใช้งบการเงินต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อประเมินข้อมูลเชิงปริมาณที่เปิดเผยหรือไม่

- หากการเปิดเผยข้อมูลตามข้อกำหนดของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้และมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ ไม่เพียงพอที่จะตอบสนองวัตถุประสงค์ในย่อหน้าที่ 91 กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมที่จำเป็นเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์เหล่านั้น
- 93 เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในย่อหน้าที่ 91 กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลต่อไปนี้เป็นอย่างน้อยที่สุดสำหรับแต่ละประเภทของสินทรัพย์ และหนี้สิน (ดูย่อหน้าที่ 94 สำหรับข้อมูลในการกำหนดประเภทที่เหมาะสมของสินทรัพย์และหนี้สิน) ที่มีการวัดมูลค่าด้วยมูลค่า_yutিธรรมในงบแสดงฐานะการเงินภายหลังจากการรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก (รวมถึงการวัดมูลค่าซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของมูลค่า_yutิธรรมภายใต้ขอบเขตของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้)
- 93.1 ให้เปิดเผยการวัดมูลค่า_yutิธรรม ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน สำหรับการวัดมูลค่า_yutิธรรมที่เกิดขึ้นประจำและเกิดขึ้นไม่ประจำ และสำหรับการวัดมูลค่า_yutิธรรมที่ไม่ได้เกิดขึ้นประจำให้เปิดเผยเหตุผลที่มีการวัดมูลค่า_yutิธรรม ทั้งนี้การวัดมูลค่า_yutิธรรมของลินทรัพย์หรือหนี้สินที่เกิดขึ้นประจำในงบแสดงฐานะการเงิน ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงาน เป็นไปตามข้อกำหนดหรือท่อนญาติให้ปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับอื่น ๆ ในสถานการณ์เฉพาะ (เช่น เมื่อกิจการวัดสินทรัพย์ที่ถือไว้เพื่อขายด้วยมูลค่า_yutิธรรมหักต้นทุนในการขายตามข้อกำหนดในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 5 เรื่อง สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก เนื่องจากมูลค่า_yutิธรรมหักต้นทุนในการขายของสินทรัพย์ต่ำกว่ามูลค่าตามบัญชี)
- 93.2 การจัดลำดับชั้นการวัดมูลค่า_yutิธรรมว่าอยู่ในระดับใดของลำดับชั้nmูลค่า_yutิธรรม (ข้อมูลระดับ 1 2 หรือ 3) สำหรับการวัดมูลค่า_yutิธรรมที่เกิดขึ้นประจำ และเกิดขึ้นไม่ประจำ
- 93.3 สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินที่ถืออยู่ ณ วันสิ้นรอบระยะเวลารายงานที่มีการวัดมูลค่า_yutิธรรมแบบเกิดขึ้นประจำ จำนวนเงินที่มีการโอนระหว่างระดับ 1 และระดับ 2 ของลำดับชั้nmูลค่า_yutิธรรม พร้อมระบุเหตุผลสำหรับการโอนเหล่านั้น และนโยบายของกิจการในการกำหนดว่าเมื่อใดจึงถือว่ามีการโอนระหว่างระดับ (ดูย่อหน้าที่ 95) การโอนเข้าและโอนออกในแต่ละระดับต้องมีการเปิดเผยและกล่าวถึงแยกต่างหากจากกัน
- 93.4 สำหรับการวัดมูลค่า_yutิธรรมแบบเกิดขึ้นประจำและเกิดขึ้นไม่ประจำ ที่จัดประเภทในระดับ 2 และ ระดับ 3 ของลำดับชั้nmูลค่า_yutิธรรม คำอธิบายเทคนิคการประเมินมูลค่า และข้อมูลที่ใช้ในการวัดมูลค่า_yutิธรรม อนึ่งหากมีการเปลี่ยนแปลงในเทคนิคการประเมินมูลค่า (เช่น การเปลี่ยนจากวิธีคาดคะเนเป็นวิธีรายได้ หรือการใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าเพิ่มเติม) กิจการต้องเปิดเผยถึงการเปลี่ยนแปลงและเหตุผลของการเปลี่ยนแปลง นอกจากนั้น สำหรับการวัดมูลค่า_yutิธรรมที่ถูกจัดประเภทในระดับ 3

- ของลำดับชั้นมูลค่าดูติธรรม กิจการต้องจัดให้มีข้อมูลเชิงปริมาณเกี่ยวกับข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ที่มีนัยสำคัญซึ่งนำมาใช้ในการวัดมูลค่าดูติธรรม กิจการไม่จำเป็นต้องจัดทำข้อมูลเชิงปริมาณเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดของการเปิดเผยข้อมูลนี้ หากข้อมูลเชิงปริมาณที่ไม่สามารถสังเกตได้นั้นมิใช่ข้อมูลซึ่งพัฒนาโดยกิจการในการวัดมูลค่าดูติธรรม (เช่น เมื่อกิจการใช้ราคาจากรายการก่อนหน้านี้หรือใช้ข้อมูลการกำหนดราคาของบุคคลที่สามโดยไม่มีการปรับปรุง) อย่างไรก็ตี เมื่อมีการเปิดเผยข้อมูล กิจการไม่สามารถเว้นข้อมูลเชิงปริมาณที่ไม่สามารถสังเกตได้ที่มีนัยสำคัญในการวัดมูลค่าดูติธรรมและที่สามารถหาได้อย่างสมเหตุสมผลโดยกิจการ
- 93.5 สำหรับการวัดมูลค่าดูติธรรมที่เกิดขึ้นประจำซึ่งจัดประเภทในระดับ 3 ของลำดับชั้นมูลค่าดูติธรรม การกระบวนการโดยประมาณและยกไป โดยเปิดเผยการเปลี่ยนแปลงแยกต่างหากสำหรับรายการดังต่อไปนี้
- 93.5.1 ผลกำไรหรือขาดทุนรวมสำหรับงวดซึ่งรับรู้ในกำไรหรือขาดทุน และเป็นรายการในบรรทัดใดในกำไรหรือขาดทุนซึ่งมีการรับรู้ผลกำไรหรือขาดทุนดังกล่าว
- 93.5.2 ผลกำไรหรือขาดทุนรวมสำหรับงวดซึ่งรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น และเป็นรายการในบรรทัดใดในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่นซึ่งมีการรับรู้ผลกำไรหรือขาดทุนดังกล่าว
- 93.5.3 การซื้อ การขาย การออกใหม่ และการชำระคืน (เปิดเผยแต่ละประเภทที่เปลี่ยนแปลงแยกจากกัน)
- 93.5.4 จำนวนที่โอนเข้าหรือโอนออกจากระดับ 3 ของลำดับชั้นมูลค่าดูติธรรม เหตุผลในการโอนและนโยบายของกิจการในการกำหนดว่าการโอนระหว่างระดับได้เกิดขึ้น (ดูย่อหน้าที่ 95) การโอนเข้าหรือโอนออกจากระดับ 3 ต้องมีการเปิดเผยแยกต่างหาก
- 93.6 สำหรับการวัดมูลค่าดูติธรรมที่เกิดขึ้นประจำที่จัดประเภทอยู่ในระดับ 3 ของลำดับชั้นมูลค่าดูติธรรม จำนวนกำไรหรือขาดทุนรวมสำหรับงวดตามย่อหน้าที่ 93.5.1 ที่รวมในกำไรหรือขาดทุนซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงกำไรหรือขาดทุนที่ยังไม่เกิดขึ้นที่เกี่ยวข้องกับลินทรัพย์และหนี้ลินเหล่านั้นที่ถืออยู่ ณ วันลิ้นรอบระยะเวลารายงาน และเป็นรายการในบรรทัดใดในกำไรหรือขาดทุนซึ่งมีการรับรู้ผลกำไรหรือขาดทุนที่ยังไม่เกิดขึ้น
- 93.7 สำหรับการวัดมูลค่าดูติธรรมที่เกิดขึ้นประจำและเกิดขึ้นไม่ประจำที่จัดประเภทอยู่ในระดับ 3 ของลำดับชั้นมูลค่าดูติธรรม คำอธิบายขั้นตอนการประเมินมูลค่าที่กิจการใช้ (ตัวอย่างเช่น กิจการมีการกำหนดนโยบายและวิธีการประเมินมูลค่าอย่างไร และการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงในมูลค่าดูติธรรมในแต่ละงวด)
- 93.8 สำหรับการวัดมูลค่าดูติธรรมที่เกิดขึ้นประจำที่จัดประเภทอยู่ในระดับ 3 ของลำดับชั้นมูลค่าดูติธรรม

- 93.8.1 สำหรับการวัดมูลค่าทุกรายการ การบรรยายระบุความอ่อนไหวของการวัด มูลค่าด้วยตัวรรรมที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงในข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ หากการเปลี่ยนแปลงในข้อมูลเหล่านั้นในจำนวนซึ่งแตกต่างกันอาจส่งผลทำให้การวัดมูลค่าด้วยตัวรรรมสูงกว่าหรือต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญ หากมีความสัมพันธ์ระหว่างข้อมูลเหล่านั้นและข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้อื่นในการวัดมูลค่าด้วยตัวรรรม กิจการต้องอธิบายความสัมพันธ์เหล่านั้นและการส่งผลในการขยายหรือลดผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้อื่นในการวัดมูลค่าด้วยตัวรรรม เพื่อให้สอดคล้องกับข้อกำหนดการเปิดเผยข้างต้น คำบรรยายระบุความอ่อนไหวกับการเปลี่ยนแปลงของข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ อย่างน้อยต้องรวมถึงข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้เมื่อปฏิบัติตามย่อหน้าที่ 93.4
- 93.8.2 สำหรับลินทรัพย์ทางการเงินและหนี้ลินทางการเงิน หากการเปลี่ยนแปลงข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้เพียงหนึ่งอย่างหรือมากกว่านั้นเพื่อสะท้อนถึงข้อสมมติทางเลือกที่เป็นไปได้อย่างมีเหตุผล ซึ่งจะมีผลเปลี่ยนแปลงมูลค่าด้วยตัวรรรมอย่างมีนัยสำคัญ กิจการต้องระบุข้อเท็จจริงและเปิดเผยผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น รวมถึงกิจการต้องเปิดเผยวิธีการคำนวณผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงที่สะท้อนถึงข้อสมมติทางเลือกที่เป็นไปได้อย่างมีเหตุผล เพื่อวัดคุณประสศดังกล่าวความมีนัยสำคัญต้องพิจารณาจากกำไรหรือขาดทุน และลินทรัพย์รวมหรือหนี้สินรวม หรือพิจารณาจากส่วนของเจ้าของรวมเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในมูลค่าด้วยตัวรรรมซึ่งรับรู้ในกำไรขาดทุนเบ็ดเสร็จอื่น
- 93.9 สำหรับการวัดมูลค่าด้วยตัวรรรมที่เกิดขึ้นประจำและที่เกิดขึ้นไม่ประจำ ถ้าการใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุดของลินทรัพย์ที่ไม่ใช่ลินทรัพย์ทางการเงินแตกต่างจาก การใช้ในปัจจุบัน กิจการต้องเปิดเผยว่าเหตุใดลินทรัพย์ที่ไม่ใช่ลินทรัพย์ทางการเงิน มีการใช้ในลักษณะที่ต่างจากการใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด
- 94 กิจการต้องกำหนดประเภทที่เหมาะสมของลินทรัพย์และหนี้ลินตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้
- 94.1 ลักษณะและคุณลักษณะของลินทรัพย์หรือหนี้ลิน และความเสี่ยงของลินทรัพย์หรือหนี้ลิน และ
- 94.2 การวัดมูลค่าด้วยตัวรรรมถูกจัดประเภทอยู่ในระดับใดของลำดับชั้นของมูลค่าด้วยตัวรรรม การวัดมูลค่าด้วยตัวรรรมภายในระดับ 3 ของลำดับชั้นของมูลค่าด้วยตัวรรรม อาจจำเป็นต้องมีการจัดจำนวนประเภทที่มากกว่าเนื่องจากการวัดมูลค่าเหล่านั้นมีระดับของความไม่แน่นอนและต้องใช้ดุลยพินิจ (subjectivity) สูง การกำหนดประเภทที่เหมาะสมของลินทรัพย์และหนี้สินเพื่อการเปิดเผยเกี่ยวกับการวัดมูลค่าด้วยตัวรรรมเป็นการใช้ดุลยพินิจบ่อยครั้งที่ประเภทของลินทรัพย์และหนี้สินจะมีการแยกประเภทมากกว่ารายการที่แสดงในงบแสดงฐานะการเงิน อย่างไรก็ตาม กิจการต้องให้ข้อมูลที่เพียงพอเพื่อสามารถระบบทบยอดได้กับรายการที่แสดงอยู่ในงบแสดงฐานะ

- การเงิน ถ้ามาตรฐานการรายงานทางการเงินอื่นมีการระบุประเภทของสินทรัพย์หรือหนี้สิน กิจการอาจใช้ประเภทดังกล่าวเพื่อเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานรายงานทางการเงินฉบับนี้ หากการจัดประเภทนั้นเป็นไปตามเงื่อนไขข้อกำหนดในย่อหน้านี้
- 95 กิจการต้องเปิดเผยและปฏิบัติตามนโยบายอย่างสม่ำเสมอในการกำหนดว่าเมื่อใดจะถือว่า การโอนระหว่างระดับชั้นของมูลค่าด้วยตัวเองได้เกิดขึ้นตามย่อหน้าที่ 93.3 และ 93.5.4 นโยบาย เกี่ยวกับจังหวะเวลาในการรับรู้การโอนต้องเป็นแบบเดียวกันสำหรับการโอนเข้าและการโอนออก ตัวอย่างของนโยบายในการกำหนดจังหวะเวลาในการโอนรวมถึงข้อต่อไปนี้
- 95.1 วันที่ของเหตุการณ์หรือการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ อันเป็นเหตุให้เกิดการโอน
 - 95.2 เมื่อเริ่มต้นของรอบระยะเวลาการรายงาน
 - 95.3 เมื่อสิ้นสุดของรอบระยะเวลาการรายงาน
- 96 ถ้ากิจการตัดสินใจใช้นโยบายการบัญชีที่เป็นข้อยกเว้นในย่อหน้าที่ 48 กิจการต้องเปิดเผย ข้อเท็จจริงนั้น
- 97 สำหรับแต่ละประเภทของสินทรัพย์และหนี้สินที่ไม่ได้วัดด้วยมูลค่าด้วยตัวเอง ในงบแสดงฐานะ การเงินแต่เมื่อการเปิดเผยมูลค่าด้วยตัวเอง กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลที่กำหนดในย่อหน้าที่ 93.2 93.4 และ 93.9 อย่างไรก็ได้กิจการไม่ต้องเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณเกี่ยวกับข้อมูลที่ไม่สามารถ สังเกตได้ที่มีนัยสำคัญที่ใช้ในการวัดมูลค่าด้วยตัวเอง ในระดับ 3 ของลำดับชั้นของมูลค่าด้วยตัวเอง ตามที่กำหนดไว้ในย่อหน้าที่ 93.4 กิจการไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูลอื่นที่กำหนดโดยมาตรฐาน การรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินเหล่านั้น
- 98 สำหรับหนี้สินที่วัดมูลค่าด้วยมูลค่าด้วยตัวเอง และได้รวมการเพิ่มความน่าเชื่อถือของบุคคลที่สาม ซึ่งไม่สามารถแบ่งแยกได้ ผู้ออกตราสารหนี้ต้องเปิดเผยถึงการมีอยู่ของการเพิ่มความน่าเชื่อถือ และระบุว่าได้มีการสะท้อนในการวัดมูลค่าด้วยตัวเองของหนี้สินหรือไม่
- 99 กิจการต้องเปิดเผยข้อมูลเชิงปริมาณที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ในรูปแบบตาราง เว้นแต่รูปแบบอื่นจะเหมาะสมมากกว่า

ภาคผนวก ก คำนิยาม

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

ตลาดที่มีสภาพคล่อง	หมายถึง ตลาดที่รายการสำหรับลินทรัพย์นั้นหรือหนี้ลินนั้นเกิดขึ้นซึ่งมีความถี่และปริมาณอย่างเพียงพอเพื่อให้ข้อมูลราคาอย่างต่อเนื่อง
วิธีราคาทุน	หมายถึง เทคนิคการประเมินมูลค่าที่สะท้อนถึงจำนวนเงินที่ต้องใช้ในปัจจุบันเพื่อเปลี่ยนแทนกำลังการผลิตของสินทรัพย์ (ปกติหมายถึง ต้นทุนการเปลี่ยนแทนปัจจุบัน)
ราคากู้ได้มาหรือรับโอน	หมายถึง ราคากู้ได้มาเพื่อให้ได้มาซึ่งสินทรัพย์หรือราคากู้ได้รับเมื่อเข้ารับหนี้สินในรายการแลกเปลี่ยน
ราคายาของหรือโอนออก	หมายถึง ราคากู้จะได้รับจากการขายสินทรัพย์หรือที่จะต้องจ่ายเพื่อโอนหนี้สิน
กระแสเงินสดที่คาดหวัง	หมายถึง ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น (คือ ค่าเฉลี่ยของ การกระจาย) ของกระแสเงินสดในอนาคตที่เป็นไปได้
มูลค่าดุลติธรรม	หมายถึง ราคากู้จะได้รับจากการขายสินทรัพย์ หรือจะจ่ายเพื่อโอนหนี้สินในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า
การใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด	หมายถึง การใช้สินทรัพย์ที่ไม่ใช้สินทรัพย์ทางการเงินโดยผู้ร่วมตลาดที่ทำให้เกิดมูลค่าสูงสุดของสินทรัพย์ หรือกลุ่มของสินทรัพย์และหนี้สิน (เช่น ธุรกิจ) ที่จะนำสินทรัพย์นั้นไปใช้
วิธีรายได้	หมายถึง เทคนิคการประเมินมูลค่าที่แปลงจำนวนเงินในอนาคต (เช่น กระแสเงินสด หรือ รายได้และค่าใช้จ่าย) เป็นจำนวนเงินในปัจจุบัน (ได้แก่ การคิดลด) การวัดมูลค่าดุลติธรรมกำหนดขึ้นโดยใช้เกณฑ์จากมูลค่าซึ่งระบุจากความคาดหวังของตลาดในปัจจุบันเกี่ยวกับจำนวนเงินเหล่านั้นในอนาคต

ข้อมูล	<p>หมายถึง ข้อสมมติที่ผู้ร่วมตลาดจะใช้เมื่อจะกำหนดราคาสินทรัพย์หรือหนี้สิน รวมถึงข้อสมมติเกี่ยวกับความเสี่ยง ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> (ก) ความเสี่ยงซึ่งมีอยู่จากการใช้เทคนิคการประเมินมูลค่า ยุติธรรมแต่ละเทคนิคเพื่อวัดมูลค่า yutisorn (เช่น แบบจำลองการกำหนดราคา) และ (ข) ความเสี่ยงซึ่งมีอยู่จากข้อมูลที่นำมาใช้ในเทคนิคการประเมินมูลค่า <p>ข้อมูลอาจเป็นข้อมูลที่สามารถสังเกตได้หรือไม่สามารถสังเกตได้</p>
ข้อมูลระดับ 1	<p>หมายถึง ราคาเสนอซื้อขาย (ไม่ต้องปรับปรุง) ในตลาดที่มีสภาพคล่องสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินอย่างเดียวกันซึ่งกิจการสามารถเข้าถึง ณ วันที่วัดมูลค่า</p>
ข้อมูลระดับ 2	<p>หมายถึง ข้อมูลอื่นนอกเหนือจากราคาเสนอซื้อขายซึ่งรวมอยู่ในระดับ 1 ที่สามารถสังเกตได้โดยตรงหรือโดยอ้อมสำหรับสินทรัพย์นั้น หรือหนี้สินนั้น</p>
ข้อมูลระดับ 3	<p>หมายถึง ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้ซึ่งนำมาใช้กับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น</p>
วิธีราคาตลาด	<p>หมายถึง เทคนิคการประเมินมูลค่าที่ใช้ราคาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่นซึ่งเป็นข้อมูลจากรายการในตลาด สำหรับสินทรัพย์ หนี้สิน หรือกลุ่มของสินทรัพย์และหนี้สินอย่างเดียวกันหรือเปรียบเทียบกันได้ (กล่าวคือ มีความคล้ายคลึงกัน) เช่น ธุรกิจ</p>
ข้อมูลที่ยืนยันจากตลาด	<p>หมายถึง ข้อมูลที่ได้รับส่วนสำคัญจากข้อมูลตลาดที่สามารถสังเกตได้หรือข้อมูลที่ได้รับการยืนยันจากข้อมูลตลาดที่สามารถสังเกตได้โดยอาศัยความล้มเหลวหรือวิธีการอื่น</p>
ผู้ร่วมตลาด	<p>หมายถึง ผู้ซื้อและผู้ขายในตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) สำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น โดยมีลักษณะทั้งหมดดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> (ก) มีความเป็นอิสระจากกัน คือไม่ใช่บุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกันตามมาตรฐานการบัญชี ฉบับที่ 24 เรื่อง การเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลหรือกิจการที่เกี่ยวข้องกัน แม้ว่าอาจจะนำราคาในการทำรายการของ

บุคคลที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นข้อมูลในการวัดมูลค่าสูตรรرم หากกิจการมีหลักฐานว่ารายการนั้นเป็นไปตามเงื่อนไข ตลาด

- (ข) มีความรอบรู้ มีความเข้าใจอย่างสมเหตุสมผลเกี่ยวกับ สินทรัพย์หรือหนี้สิน และรายการ โดยใช้ข้อมูลทั้งหมด ที่มีอยู่ รวมถึงข้อมูลที่อาจได้มาจากการตรวจสอบ วิเคราะห์สถานะ (due diligence) อันเป็นปกติหรือตาม ประเพณีปฏิบัติ
- (ค) สามารถที่จะเข้าทำรายการสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้น
- (ง) เดิมใจที่จะเข้าทำรายการสำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น เช่น ถูกจุงใจแต่ไม่ได้ถูกบังคับให้ทำ

ตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด	หมายถึง	ตลาดที่จำนวนเงินที่จะได้รับจากการขายสินทรัพย์เป็นจำนวน มากที่สุดหรือตลาดที่จำนวนเงินที่จ่ายคืนเพื่อโอนหนี้สินเป็น จำนวนน้อยที่สุด ภายหลังจากที่ได้พิจารณาต้นทุนการทำรายการ และต้นทุนของการขนส่งแล้ว
ความเสี่ยงที่ไม่สามารถ ปฏิบัติตามข้อกำหนด ของภาระผูกพัน	หมายถึง	ความเสี่ยงที่กิจการจะไม่สามารถปฏิบัติตามภาระผูกพันได้ ความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพัน รวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงความเสี่ยงด้านเครดิตของกิจการเอง
ข้อมูลที่สามารถสังเกตได้	หมายถึง	ข้อมูลที่เกิดจากการใช้ข้อมูลตลาด เช่น ข้อมูลสารณะที่มีอยู่ เกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือรายการที่เกิดขึ้นจริง และสังท้อน ข้อมูลที่ผู้ร่วมตลาดจะนำมาใช้เพื่อกำหนดรากาสินทรัพย์ หรือหนี้สิน
รายการที่เกิดขึ้นใน สภาพปัจตุ	หมายถึง	รายการที่ถือว่ามีการเสนอซื้อขายในตลาดสำหรับระยะเวลา ก่อน วันที่วัดมูลค่า เพื่อให้เวลา กับกิจกรรมทางตลาดที่เป็นปกติและ เป็นประเพณีปฏิบัติสำหรับรายการเกี่ยวกับสินทรัพย์หรือหนี้สิน นั้น โดยไม่ใช้รายการที่เกิดขึ้นจากการบังคับ (เช่น บังคับเลิก กิจการหรือการขายในภาวะที่กิจการมีปัญหาทางการเงิน)
ตลาดหลัก	หมายถึง	ตลาดที่มีปริมาณ และระดับกิจกรรมของสินทรัพย์นั้นและหนี้สิน นั้นมากที่สุด

ผลตอบแทนเพื่อชดเชย ความเสี่ยง	หมายถึง ผลตอบแทนที่ผู้ร่วมตลาดซึ่งไม่ชอบความเสี่ยงต้องการเพื่อยอมรับความไม่แน่นอนซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสดของสินทรัพย์หรือหนี้สินสามารถเรียกอีกชื่อว่า ส่วนปรับปรุงสำหรับความเสี่ยง (Risk adjustment)
ต้นทุนการทำรายการ	หมายถึง ต้นทุนในการขายสินทรัพย์หรือโอนหนี้สินในตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินที่เกิดจากการจำหน่ายหรือโอนหนี้สิน และเป็นไปตามเงื่อนไขทั้งสองข้อต่อไปนี้ (ก) เป็นผลโดยตรงจากการและจำเป็นต่อรายการนั้น (ข) จะไม่เกิดขึ้น หากไม่มีการตัดสินใจในการขายสินทรัพย์หรือ การโอนหนี้สิน (คล้ายคลึงกับต้นทุนในการขายตามที่ให้ความหมายไว้ในมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 5 เรื่อง สินทรัพย์ไม่หมุนเวียนที่ถือไว้เพื่อขายและการดำเนินงานที่ยกเลิก)
ต้นทุนการขนส่ง	หมายถึง ต้นทุนที่เกิดขึ้นเพื่อขนส่งสินทรัพย์จากสถานที่ปัจจุบันไปยังตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด)
หน่วยวัดทางบัญชี	หมายถึง ระดับที่ลินทรัพย์หรือหนี้สินจะถูกรวมหรือแยกตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน เพื่อวัตถุประสงค์ในการรับรู้
ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้	หมายถึง ข้อมูลซึ่งไม่มีข้อมูลตลาดปรากฏและถูกพัฒนาจากข้อมูลที่ดีที่สุดที่มีอยู่เกี่ยวกับข้อมูลติดต่อที่ผู้ร่วมตลาดจะนำมาใช้ในการกำหนดราคาสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น

ภาคผนวก ข แนวทางปฏิบัติ

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงินซึ่งอธิบายแนวทางปฏิบัติของย่อหน้าที่ 1 ถึง 99 และเป็นข้อกำหนดเช่นเดียวกับส่วนอื่นของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

ข1 ดุลยพินิจที่นำมาใช้ในการประเมินมูลค่าในสถานการณ์ต่าง ๆ อาจแตกต่างกัน ภาคผนวกนี้ อธิบายถึงการนำดุลยพินิจมาใช้ เมื่อกิจกรรมมีการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมในสถานการณ์ที่ต่างกัน

แนวทางการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม

ข2 วัตถุประสงค์ของการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมคือประมาณการราคาสำหรับรายการที่เกิดขึ้นในสภาพ ปกติในการขายสินทรัพย์หรือการโอนหนี้สินที่จะเกิดขึ้นระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า ยุติธรรมภายใต้สภาพปัจจุบันของตลาด ใน การวัดมูลค่าอยู่ติดรวมกิจกรรมต้องกำหนดสิ่งต่อไปนี้

ข2.1 สินทรัพย์หรือหนี้สินรายการที่ต้องการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม (เป็นเช่นเดียวกับหน่วยวัด ทางบัญชี)

ข2.2 สำหรับลินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์ทางการเงิน ข้อสมมติในการประเมินมูลค่าที่เหมาะสม (ตามเกณฑ์การใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและดีที่สุด)

ข2.3 ตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) สำหรับสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น

ข2.4 เทคนิคการประเมินมูลค่าที่เหมาะสม พิจารณาความมีอยู่จริงของข้อมูลเพื่อใช้พัฒนา ข้อสมมติที่ผู้ร่วมตลาดจะใช้ในการกำหนดราคาสินทรัพย์หรือหนี้สินและประเภทของ ข้อมูลถูกจัดอยู่ในลำดับชั้นใดของมูลค่าอยู่ติดรวม

ข้อสมมติในการประเมินมูลค่าสำหรับสินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงิน (ย่อหน้าที่ 31 ถึง 33)

ข3 เมื่อวัดมูลค่าอยู่ติดรวมของสินทรัพย์ที่มิใช่สินทรัพย์ทางการเงินที่ใช้ร่วมกับสินทรัพย์อื่นเป็นกลุ่ม (เช่น ติดตั้งหรือการเตรียมพร้อมสำหรับการใช้งาน) หรือใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น (เช่น ธุรกิจ) ผลกระทบที่มีต่อข้อสมมติในการประเมินมูลค่าขึ้นอยู่กับสถานการณ์ ตัวอย่างเช่น

ข3.1 มูลค่าอยู่ติดรวมของสินทรัพย์อาจจะเหมือนกันไม่ว่าสินทรัพย์จะมีการใช้แบบแยก ต่างหาก (Stand-alone basis) หรือการใช้ร่วมกับสินทรัพย์อื่น หรือการใช้ร่วมกับ สินทรัพย์และหนี้สินอื่น ทั้งนี้อาจจะเป็นกรณีซึ่งสินทรัพย์เป็นธุรกิจซึ่งผู้ร่วมตลาดยังคง ใช้ดำเนินงานอยู่ ในกรณีนั้นจะเกี่ยวข้องกับการประเมินมูลค่าธุรกิจโดยรวมการใช้ สินทรัพย์แบบเป็นกลุ่มสำหรับธุรกิจที่ยังคงดำเนินงานต่อเนื่องจะทำให้เกิดการพนึก รวมกัน (Synergy) ซึ่งผู้ร่วมตลาดสามารถเข้าถึงได้ (เช่น การพนึกรวมกันจากการใช้ สินทรัพย์แบบกลุ่มของผู้ร่วมตลาดนั้นจะส่งผลกระทบต่อมูลค่าอยู่ติดรวมของสินทรัพย์

- ไม่ว่าสินทรัพย์จะมีการใช้แบบแยกต่างหาก หรือการใช้ร่วมกับสินทรัพย์อื่น หรือ การใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น)
- ข3.2 การใช้สินทรัพย์ร่วมกับสินทรัพย์อื่นหรือใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่นอาจนำมา รวมอยู่ในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมโดยผ่านการปรับปรุงมูลค่าสินทรัพย์ที่นำมาใช้แบบ แยกต่างหาก อาจจะเป็นกรณีสินทรัพย์ที่เป็นเครื่องจักรและการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม กำหนดโดยใช้ราคาที่สังเกตได้ของเครื่องจักรที่คล้ายคลึงกัน (ยังไม่ได้ถูกติดตั้งหรือยัง มิได้มีการเตรียมพร้อมสำหรับการใช้งาน) ปรับปรุงด้วยต้นทุนการขนส่งและติดตั้ง เพื่อสะท้อนถึงสภาพปัจจุบันและสถานที่ตั้งของเครื่องจักร (ถูกติดตั้งหรือมี การเตรียมพร้อมสำหรับการใช้งานแล้ว)
- ข3.3 การใช้สินทรัพย์ร่วมกับสินทรัพย์อื่นหรือใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่นอาจนำมา รวมอยู่ในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมโดยใช้ข้อสมมติที่ผู้ร่วมตลาดจะนำมาใช้ในการวัด มูลค่าอยู่ติดรวมของสินทรัพย์ ตัวอย่างเช่น ถ้าสินทรัพย์เป็นสินค้าระหว่างทำที่มี ลักษณะเฉพาะและผู้ร่วมตลาดจะนำไปแปลงเป็นสินค้าสำเร็จรูป มูลค่าอยู่ติดรวมของ สินค้าคงเหลือจะถือว่าผู้ร่วมตลาด จะมีเครื่องจักรหรือจะได้มาซึ่งเครื่องจักรที่มี ลักษณะเฉพาะที่จำเป็นเพื่อแปลงสภาพสินค้าดังกล่าวให้เป็นสินค้าสำเร็จรูป
- ข3.4 การใช้สินทรัพย์ร่วมกับสินทรัพย์อื่นหรือใช้ร่วมกับสินทรัพย์และหนี้สินอื่น อาจนำมา รวมอยู่ในเทคนิคการประเมินมูลค่าที่ใช้ในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมของสินทรัพย์ ทั้งนี้ อาจจะเป็นกรณีการใช้วิธี Multi-period excess earnings เพื่อวัดมูลค่าอยู่ติดรวมของ สินทรัพย์ไม่มีตัวตน เนื่องจากเทคนิคการประเมินมูลค่า้นี้ได้เจาะจงนับรวมถึงสิ่งที่จะ ได้รับจากการใช้สินทรัพย์ที่เป็นส่วนประกอบ และหนี้สินที่เกี่ยวข้องในกลุ่มซึ่งจะมี การนำสินทรัพย์ไม่มีตัวตนดังกล่าวมาใช้
- ข3.5 ในสถานการณ์ที่จำกัดมากขึ้น เมื่อกิจการใช้สินทรัพย์หนึ่งภายในกลุ่มของสินทรัพย์ กิจการอาจจัดการวัดมูลค่าสินทรัพย์ด้วยมูลค่าที่ใกล้เคียงกับมูลค่าอยู่ติดรวมโดยการบันทุน มูลค่าอยู่ติดรวมของกลุ่มของสินทรัพย์ไปยังสินทรัพย์แต่ละสินทรัพย์ในกลุ่ม ซึ่งอาจจะ เป็นกรณีที่การประเมินมูลค่าเกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์และมูลค่าอยู่ติดรวมของ อสังหาริมทรัพย์ที่ปรับปรุงแล้ว (คือ กลุ่มสินทรัพย์) ที่ได้รับการบันทุนไปยัง ส่วนประกอบของสินทรัพย์ (เช่น ที่ดินและส่วนปรับปรุง)

การรับรู้มูลค่าอยู่ติดรวมเมื่อเริ่มแรก (ย่อหน้าที่ 57 ถึง 60)

- ข4 เมื่อมีการพิจารณาว่าการรับรู้มูลค่าอยู่ติดรวมเมื่อเริ่มแรกเท่ากับราคากำไรที่ทำให้เกิดรายการ (The transaction price) หรือไม่ กิจการต้องพิจารณาปัจจัยเฉพาะของรายการและปัจจัยเฉพาะ ของสินทรัพย์นั้นหรือหนี้สินนั้น ตัวอย่างเช่น ราคากำไรที่ทำให้เกิดรายการอาจไม่สะท้อนมูลค่า อยู่ติดรวมของสินทรัพย์หรือหนี้สิน ณ การรับรู้รายการเมื่อเริ่มแรก หากเข้าเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้

- ข4.1 เป็นรายการระหว่างกิจการที่เกี่ยวข้องกัน ถึงแม้ว่าค่านั้นอาจเป็นข้อมูลที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม หากว่ากิจกรรมมีหลักฐานแสดงว่าการนั้นเป็นไปตามเงื่อนไขของตลาด
- ข4.2 รายการที่เกิดขึ้นภายใต้การบังคับหรือผู้ขายถูกบังคับให้ต้องยอมรับราคา ตัวอย่างเช่น กรณีที่ผู้ขายกำลังประสบปัญหาทางการเงิน
- ข4.3 ราคาน้ำที่ทำให้เกิดรายการเป็นหน่วยวัดทางบัญชี ซึ่งแตกต่างจากหน่วยวัดทางบัญชี สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินที่วัดด้วยมูลค่าอยู่ติดรวม ตัวอย่างเช่น อาจเป็นกรณีที่ สินทรัพย์หรือหนี้สินซึ่งมีการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมเป็นเพียงส่วนประกอบของรายการ (เช่น ในการรวมธุรกิจ) รายการซึ่งรวมสิทธิและลิขสิทธิ์ที่ไม่ได้ระบุซึ่งมีการวัด มูลค่าแยกต่างหากตามที่กำหนดโดยมาตรฐานการรายงานทางการเงินอีกฉบับหนึ่ง หรือ ราคาน้ำที่ทำให้เกิดรายการรวมต้นทุนของรายการเข้าไว้ด้วย
- ข4.4 รายการเกิดขึ้นในตลาดที่แตกต่างจากตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) ตัวอย่างเช่น ตลาดเหล่านี้อาจแตกต่างกันหากกิจการเป็นตัวแทนเข้าทำรายการกับ ลูกค้าในตลาดค้าปลีก แต่ตลาดหลัก (หรือตลาดที่ให้ประโยชน์สูงสุด) ของตัวแทน เป็นรายการขายออกกับตัวแทนอื่นในตลาดตัวแทน (dealer market)

เทคนิคการประเมินมูลค่า (ย่อหน้าที่ 61 ถึง 66)

วิธีราคาตลาด

- ข5 วิธีราคาตลาดใช้ราคาและข้อมูลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลของตลาดสำหรับสินทรัพย์ หนี้สิน หรือกลุ่มของสินทรัพย์และหนี้สินอย่างเดียวกันหรือที่เปรียบเทียบได้ (ที่คล้ายคลึงกัน) เช่น ธุรกิจ ตัวอย่างเช่น เทคนิคการประเมินมูลค่าซึ่งสอดคล้องกับวิธีราคาตลาดบ่อยครั้งใช้ตัวคูณร่วมของ ตลาด (Market multiples) ที่ได้มาจากการกลุ่มซึ่งเปรียบเทียบกันได้ ตัวคูณ (Multiples) จะจะ เป็นค่าใดค่าหนึ่งในช่วงโดยมีตัวคูณซึ่งแตกต่างกันสำหรับแต่ละตัวเปรียบเทียบ การเลือกตัวคูณ หมายความว่าในแต่ละช่วงต้องใช้ดุลยพินิจโดยพิจารณาปัจจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ที่เฉพาะเจาะจงสำหรับการวัดมูลค่า
- ข6 เทคนิคการประเมินมูลค่า ซึ่งสอดคล้องกับวิธีราคาตลาด รวมถึงวิธีการกำหนดราคาเมทริกซ์ (Matrix pricing) ซึ่งวิธีการกำหนดราคาเมทริกซ์เป็นเทคนิคทางคณิตศาสตร์ที่ส่วนใหญ่นำมาใช้ ในการตีตราคาเครื่องมือทางการเงินบางชนิด เช่น ตราสารหนี้ โดยไม่ต้องอ้างอิงแต่เพียงราคา เสนอซื้อขายสำหรับหลักทรัพย์เฉพาะเจาะจง แต่ใช้ความสัมพันธ์ของหลักทรัพย์นั้นกับราคา เสนอซื้อขายของหลักทรัพย์อื่นที่ใช้ประเมินเทียบเคียง (Benchmark quoted securities)

วิธีราคาทุน

- ข8 วิธีราคาทุนจะหักให้เห็นถึงจำนวนเงินที่ต้องใช้ในปัจจุบันเพื่อนำมาเปลี่ยนแทนกำลังการผลิตของสินทรัพย์ (ปกติ หมายถึง ต้นทุนการเปลี่ยนแทนปัจจุบัน)
- ข9 จากมุมมองของผู้ขายที่มีส่วนร่วมในตลาด ราคาที่จะได้รับสำหรับสินทรัพย์ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของต้นทุนของผู้ซื้อที่มีส่วนร่วมในตลาดในการได้มาหรือสร้างสินทรัพย์ทดแทนซึ่งมีผลกระทบโดยอิทธิพลที่เปรียบเทียบได้โดยมีการปรับปรุงสำหรับการเสื่อมสภาพ นั่นคือผู้ซื้อที่มีส่วนร่วมในตลาดจะไม่จ่ายมากกว่าจำนวนที่ต้องใช้ในการเปลี่ยนแทนกำลังการผลิตของสินทรัพย์นั้น การเสื่อมสภาพครอบคลุมทางกายภาพ ความล้าสมัย (เกี่ยวกับเทคโนโลยี) และความเสื่อมสภาพทางเศรษฐกิจ (ภายนอก) และมากกว่าการคิดค่าเสื่อมสำหรับเพื่อวัตถุประสงค์ของการรายงานทางการเงิน (การปันส่วนต้นทุนในอดีต) หรือวัตถุประสงค์ทางภาษี (โดยใช้อายุของการให้บริการที่ระบุ) ในหลายกรณีวิธีราคาทุนการเปลี่ยนแทนปัจจุบันนำมาใช้เพื่อวัดมูลค่าดุลติธรรมของสินทรัพย์ที่มีตัวตนที่ใช้ร่วมกับสินทรัพย์อื่นหรือสินทรัพย์และหนี้สินอื่น

วิธีรายได้

- ข10 วิธีรายได้คือการแปลงมูลค่าในอนาคต (เช่น กระแสเงินสด หรือรายได้และค่าใช้จ่าย) มาเป็นมูลค่าปัจจุบัน (คือ การคิดลด) เมื่อใช้วิธีรายได้ การวัดมูลค่าดุลติธรรมจะหักให้เห็นถึงความคาดหวังของตลาดในปัจจุบันเกี่ยวกับจำนวนเงินในอนาคตเหล่านั้น
- ข11 เทคนิคการประเมินมูลค่าเหล่านั้นรวมถึงตัวอย่างต่อไปนี้
- ข11.1 เทคนิค มูลค่าปัจจุบัน (ดูอยู่หน้าที่ ข12 ถึง ข30)
 - ข11.2 แบบจำลองการกำหนดราคาสิทธิเลือก (Option pricing models) เช่น สูตรการคำนวณ Black-Scholes-Merton หรือแบบจำลองทวินาม (Binomial model เช่น แบบจำลองแลตทิช (แบบจำลองตาข่าย: Lattice model)) ที่รวมอยู่ในเทคนิค มูลค่าปัจจุบัน และจะหักให้เห็นถึงทั้งมูลค่าตามเวลาและมูลค่าที่แท้จริงของสิทธิเลือก และ
 - ข11.3 วิธี Multi-period excess earnings ที่ใช้เพื่อวัดมูลค่าดุลติธรรมของสินทรัพย์ไม่มีตัวตนบางประเภท

เทคนิค มูลค่าปัจจุบัน

- ข12 ย่อหน้าที่ ข13 ถึง ข30 อธิบายถึงการใช้เทคนิค มูลค่าปัจจุบันเพื่อวัดมูลค่าดุลติธรรม ย่อหน้าเหล่านี้จะเน้นที่เทคนิคการปรับอัตราคิดลดและเทคนิคกระแสเงินสดที่คาดหวัง (มูลค่าปัจจุบันที่คาดหวัง) ย่อหน้าเหล่านี้ไม่ได้กำหนดให้ใช้เทคนิค มูลค่าปัจจุบันแบบเดียวและไม่ได้จำกัดการใช้เทคนิค มูลค่าปัจจุบันเพื่อวัดมูลค่าดุลติธรรมตามที่อธิบายเท่านั้น เทคนิค มูลค่าปัจจุบันที่ใช้ในการวัดมูลค่าดุลติธรรมจะขึ้นอยู่กับปัจจัยและสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงของสินทรัพย์หรือหนี้สิน

ที่ถูกวัด (เช่น ราคาที่สังเกตได้ในตลาดสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินที่เปรียบเทียบกันได้) และ การมีอยู่ของข้อมูลที่เพียงพอ

องค์ประกอบของการวัดมูลค่าปัจจุบัน

- ข13 มูลค่าปัจจุบัน (จากการนำวิธีรายได้มาใช้) เป็นเครื่องมือเพื่อเชื่อมโยงจำนวนในอนาคต (เช่นกระแสเงินสดหรือมูลค่า) กับมูลค่าปัจจุบันโดยใช้อัตราคิดลด การวัดมูลค่ายุติธรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินโดยใช้เทคนิcmูลค่าปัจจุบันรวมองค์ประกอบทั้งหมดดังต่อไปนี้จากมุมมองของผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัดมูลค่า
- ข13.1 ค่าประมาณกระแสเงินสดในอนาคตสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินที่มีการวัดมูลค่า
 - ข13.2 ความคาดหวังเกี่ยวกับความคาดเคลื่อนที่เป็นไปได้ในจำนวนเงินและจังหวะเวลาของกระแสเงินสด ซึ่งแสดงถึงความไม่แน่นอนซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสด
 - ข13.3 ค่าของเงินตามเวลาโดยใช้อัตราผลตอบแทนที่ปลอดความเสี่ยงของสินทรัพย์ทางการเงินที่มีวันครบกำหนดหรือระยะเวลาที่ตรงก์ระยะเวลาที่ครอบคลุมโดยกระแสเงินสดและปราศจากความไม่แน่นอนในจังหวะเวลา หรือความเสี่ยงจากการผิดนัดชำระให้แก่ผู้ถือ (ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยที่ปลอดความเสี่ยง)
 - ข13.4 ราคาสำหรับการยอมรับความไม่แน่นอนซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสด (ผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยง)
 - ข13.5 ปัจจัยอื่นๆ ที่ผู้ร่วมตลาดจะพิจารณาในสถานการณ์นั้น
 - ข13.6 สำหรับหนี้สิน ความเสี่ยงที่ไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของภาระผูกพันที่เกี่ยวข้องกับหนี้สินนั้น รวมถึงความเสี่ยงด้านเครดิตของกิจการเอง (ในฐานะผู้มีภาระผูกพัน)

หลักการทั่วไป

- ข14 เทคนิcmูลค่าปัจจุบันแตกต่างกันในวิธีที่นำเอาองค์ประกอบในย่อหน้าที่ ข13 มาใช้ อย่างไรก็ได้ เทคนิcmูลค่าปัจจุบันในทุกแบบที่นำมาใช้ในการวัดมูลค่ายุติธรรมอยู่ภายใต้หลักการ ดังต่อไปนี้
- ข14.1 กระแสเงินสดและอัตราคิดลดต้องสะท้อนข้อสมมติที่ผู้ร่วมตลาดจะนำมาใช้ในการกำหนดราคาสินทรัพย์หรือหนี้สิน
 - ข14.2 กระแสเงินสดและอัตราคิดลดต้องพิจารณาเพียงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับสินทรัพย์และหนี้สินที่วัดมูลค่า
 - ข14.3 เพื่อหลีกเลี่ยงการนับซ้ำหรือการละเลยผลกระทบของปัจจัยเสี่ยง อัตราคิดลดต้องสะท้อนข้อสมมติที่สอดคล้องกับความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสดเหล่านั้น ตัวอย่างเช่น อัตราคิดลดที่สะท้อนความไม่แน่นอนในความคาดหวังการผิดนัดชำระหนี้ในอนาคต จะเหมาะสม หากใช้กระแสเงินสดตามลัญญาเงินกู้ (คือ เทคนิคการปรับอัตราคิดลด) ทั้งนี้ไม่ควรนำอัตราคิดลดแบบนี้มาใช้หากใช้วิธีกระแสเงินสด (คือ ถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น) ที่คาดหวัง (คือ เทคนิcmูลค่าปัจจุบันที่คาดหวัง (expected present value))

เนื่องจากกระแสเงินสดที่คาดหวังจะห้อนถึงข้อมูลเกี่ยวกับความไม่แน่นอนของการผิดนัดชำระหนี้ในอนาคตไว้แล้วดังนั้นควรใช้อัตราคิดลดที่สัมพันธ์กับความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสดที่คาดหวังดังกล่าว

- ข14.4 ข้อมูลเกี่ยวกับกระแสเงินสดและอัตราคิดลดควรสอดคล้องกัน ตัวอย่างเช่น กระแสเงินสดตามมูลค่าจำนวนเงิน (Nominal cash flow) ซึ่งรวมผลกระทบของเงินเพื่อความนำมาคิดลดด้วยอัตราที่รวมผลกระทบของเงินเพื่อตัวเช่นกัน อัตราดอกเบี้ยที่ปลดความเสี่ยงได้รวมผลกระทบของเงินเพื่อไว้ด้วย กระแสเงินสดแท้จริง (Real cash flow) ที่ไม่รวมผลกระทบจากเงินเพื่อความนำมาคิดลดด้วยอัตราที่ไม่รวมผลกระทบจากเงินเพื่อ เช่นเดียวกับกระแสเงินสดหลังหักภาษีควรคิดลดด้วยอัตราคิดลดหลังหักภาษี กระแสเงินสดก่อนภาษีควรคิดลดในอัตราที่สอดคล้องกับกระแสเงินสดเหล่านั้น
- ข14.5 อัตราคิดลดควรสอดคล้องกับปัจจัยพื้นฐานทางเศรษฐกิจของสกุลเงินที่อยู่ในกระแสเงินสด

ความเสี่ยงและความไม่แน่นอน

- ข15 การวัดมูลค่าอยู่ติดรวมโดยใช้เทคนิค มูลค่าปัจจุบัน จัดทำขึ้นภายใต้เงื่อนไขของความไม่แน่นอน เนื่องจากกระแสเงินสดที่ใช้เป็นค่าประมาณมากกว่าที่จะเป็นจำนวนเงินที่ทราบแน่นอน ในหลาย ๆ กรณี ทั้งจำนวนเงินและจังหวะเวลาของกระแสเงินสดไม่แน่นอน หากมีความเสี่ยงจากการผิดนัดชำระ จำนวนเงินคงที่ตามลัญญา เช่น การจ่ายชำระเงินกู้ จะมีความไม่แน่นอน
- ข16 ผู้ร่วมตลาดโดยทั่วไปมักต้องการผลตอบแทน (ผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยง (risk premium)) ในการยอมรับความไม่แน่นอนซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสดของลินทรัพย์หรือหนี้สิน การวัดมูลค่าอยู่ติดรวมควรรวมผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงเพื่อสะท้อนจำนวนเงินที่ผู้ร่วมตลาดต้องการเป็นค่าตอบแทนสำหรับความไม่แน่นอนสูบนี้ซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสด มิฉะนั้น การวัดมูลค่าจะไม่เป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมของมูลค่าอยู่ติดรวม ในบางกรณี การกำหนดผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่เหมาะสมอาจทำได้ยาก อย่างไรก็ตาม ระดับความยากเพียงอย่างเดียวไม่ใช่เหตุผลที่เพียงพอที่จะไม่รวมผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยง
- ข17 เทคนิค มูลค่าปัจจุบันแตกต่างกันไปตามวิธีที่กิจการใช้ปรับสำหรับความเสี่ยงและประเภทของกระแสเงินสดที่กิจการใช้ ตัวอย่างเช่น
- ข17.1 เทคนิคการปรับอัตราคิดลด (ดูย่อหน้าที่ ข18 ถึง ข22) ใช้วิธีปรับค่าความเสี่ยงในอัตราคิดลดและใช้กระแสเงินสดตามลัญญา หรือกระแสเงินสดที่เป็นไปได้มากที่สุด
 - ข17.2 วิธีที่ 1 ของเทคนิค มูลค่าปัจจุบันที่คาดหวัง (ดูย่อหน้าที่ ข25) ใช้วิธีกระแสเงินสดที่คาดหวังที่มีการปรับค่าความเสี่ยงและอัตราผลตอบแทนที่ปลดความเสี่ยง
 - ข17.3 วิธีที่ 2 ของเทคนิค มูลค่าปัจจุบันที่คาดหวัง (ดูย่อหน้าที่ ข26) ใช้วิธีกระแสเงินสดที่คาดหวังโดยไม่ปรับค่าความเสี่ยงและอัตราคิดลดมีการปรับเพื่อร่วมผลตอบแทน

เพื่อชดเชยความเสี่ยงที่ผู้ร่วมตลาดต้องการ อัตรา้นี้แตกต่างจากอัตราที่ใช้ในเทคนิคการปรับอัตราคิดลด

เทคนิคการปรับอัตราคิดลด (*Discount rate adjustment technique*)

- ข18 เทคนิคการปรับอัตราคิดลดจะใช้ชุดข้อมูลกระแสเงินสดที่เลือกมาจากการซื้อขายของจำนวนเงินที่ประมาณการที่เป็นไปได้ โดยเป็นจำนวนเงินตามสัญญาหรือที่สัญญาไว้ (สมือนในกรณีของหุ้นกู้) หรือกระแสเงินสดที่น่าจะเกิดขึ้นมากที่สุด ในทุกกรณีกระแสเงินสดเหล่านี้นั้นอยู่กับเงื่อนไขของการเกิดเหตุการณ์ตามที่ระบุไว้ (เช่น กระแสเงินสดตามสัญญา หรือที่สัญญาไว้ของหุ้นกู้จะเป็นไปตามสัญญาโดยແงะเงื่อนไขการไม่ผิดนัดการชำระหนี้) เทคนิคการปรับอัตราคิดลดใช้อัตราคิดลดที่ได้มาจากการผลตอบแทนที่สังเกตได้สำหรับลินทรัพย์หรือหนี้สินที่เปรียบเทียบกันได้ที่มีการซื้อขายในตลาด ดังนั้ngrะแสเงินสดตามสัญญา ที่สัญญาไว้หรือที่น่าจะเกิดขึ้นมากที่สุด จะมีการคิดลดด้วยอัตราตลาดที่สังเกตได้ หรืออัตราตลาดที่ประมาณการสำหรับกระแสเงินสดตามเงื่อนไขดังกล่าว (คือ อัตราผลตอบแทนตลาด)
- ข19 เทคนิคการปรับอัตราคิดลด ต้องมีการวิเคราะห์ข้อมูลตลาดสำหรับลินทรัพย์ หรือหนี้สินที่เปรียบเทียบกันได้ การเปรียบเทียบกันได้พิจารณาจากลักษณะของกระแสเงินสด (เช่น กระแสเงินสดตามสัญญา หรือไม่มีสัญญา และมีแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในสภาวะเศรษฐกิจคล้ายคลึงกัน) รวมถึงปัจจัยอื่นๆ (เช่น ระดับความน่าเชื่อถือ หลักประกัน ระยะเวลาพันธะสัญญา และสภาพคล่อง) หรือหากลินทรัพย์หรือหนี้สินที่เปรียบเทียบกันได้นั้นไม่สะท้อนตามที่ควรถึงความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสดของลินทรัพย์หรือหนี้สินที่มีการวัด อาจเป็นไปได้ที่จะหาอัตราคิดลดโดยใช้ข้อมูลจากลินทรัพย์หรือหนี้สินที่เปรียบเทียบกันได้หลายรายการประกอบกับเสนออัตราผลตอบแทนที่ปลอดความเสี่ยง (ได้แก่ การใช้วิธี Build-up approach)
- ข20 เพื่อแสดงให้เห็นถึงวิธี Build-up approach สมมติว่าลินทรัพย์ ก มีสัญญาที่จะได้รับเงิน 800 บาทใน 1 ปี (ไม่มีความไม่แน่นอนในจังหวะเวลา) โดยมีตลาดสำหรับลินทรัพย์ที่เปรียบเทียบกันได้และข้อมูลเกี่ยวกับลินทรัพย์เหล่านั้น รวมถึงมีข้อมูลราคาสำหรับลินทรัพย์ที่เปรียบเทียบได้เหล่านั้นดังนี้
- ข20.1 ลินทรัพย์ ข มีสัญญาที่จะได้รับเงิน 1,200 บาท ในหนึ่งปีและมีราคาตลาดเท่ากับ 1,083 บาท ดังนั้นอัตราผลตอบแทนต่อปี (คืออัตราผลตอบแทนในตลาดต่อหนึ่งปี) คือร้อยละ $10.8 [(1,200/1,083) - 1]$
 - ข20.2 ลินทรัพย์ ค มีสัญญาที่จะได้รับเงิน 700 บาท ในสองปีและมีราคาตลาดเท่ากับ 566 บาท ดังนั้นอัตราผลตอบแทนต่อปี (คือผลตอบแทนตลาดสองปี) คือร้อยละ $11.2 [(700/566)^{0.5} - 1]$
 - ข20.3 ความเสี่ยงของลินทรัพย์ทั้งสามชนิดนี้สามารถเปรียบเทียบกันได้ (คือการกระจายของผลตอบแทนและด้านเครดิตที่เป็นไปได้)

- ข21 บันเกณฑ์ของจังหวะเวลาของการชำระเงินตามสัญญาสำหรับสินทรัพย์ ก เมื่อเปรียบเทียบกับจังหวะเวลาสำหรับสินทรัพย์ ข และสินทรัพย์ ค (คือหนึ่งปีสำหรับสินทรัพย์ ข และสองปีสำหรับสินทรัพย์ ค) สินทรัพย์ ข จะสามารถเปรียบเทียบได้กับสินทรัพย์ ก มากกว่า ดังนั้นมูลค่า yuticromของสินทรัพย์ ก คือ 722 บาท ($800/1.108$) โดยใช้การชำระเงินตามสัญญาที่จะได้รับสำหรับสินทรัพย์ ก (800 บาท) คิดลดด้วยอัตราดอกเบี้ยในตลาดหนึ่งปีจากข้อมูลสินทรัพย์ ข (ร้อยละ 10.8) ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลตลาดสำหรับสินทรัพย์ ข อัตราตลาดหนึ่งปีอาจมาจากการสินทรัพย์ ค โดยการใช้วิธี build-up approach ถ้าเป็นในกรณีนั้น อัตราดอกเบี้ยในตลาดสองปีที่ระบุโดยสินทรัพย์ ค (ร้อยละ 11.2) จะถูกปรับเป็นอัตราตลาดหนึ่งปีโดยใช้โครงสร้างของเส้นอัตราผลตอบแทนที่ปลดความเสี่ยง ข้อมูลเพิ่มเติมและการวิเคราะห์อาจจำเป็นเพื่อกำหนดว่าอัตราผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงสำหรับระยะเวลาหนึ่งปีและสองปีจะเหมือนกันหรือไม่ ถ้าไม่เหมือนกัน อัตราผลตอบแทนตลาดสองปีจะต้องมีการปรับปรุงสำหรับผลกระทบนั้น
- ข22 เมื่อมีการใช้เทคนิคการปรับอัตราคิดลดสำหรับการรับหรือจ่ายที่เป็นจำนวนคงที่การปรับสำหรับความเสี่ยงซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสดของสินทรัพย์หรือหนี้สินที่มีการวัดจะรวมอยู่ในอัตราคิดลดในการนำเทคนิคการปรับอัตราคิดลดมาใช้กับกระแสเงินสดที่เป็นการรับหรือจ่ายที่เป็นจำนวนไม่คงที่ อาจมีความจำเป็นในการปรับกระแสเงินสดเพื่อให้เปรียบเทียบได้กับสินทรัพย์หรือหนี้สินที่สังเกตได้ซึ่งเป็นที่มาของอัตราคิดลด

เทคนิค�ูลค่าปัจจุบันที่คาดหวัง

- ข23 เทคนิค�ูลค่าปัจจุบันที่คาดหวังเริ่มต้นด้วยการใช้กระแสเงินสดชุดหนึ่งซึ่งเป็นตัวแทนของค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็นของกระแสเงินสดในอนาคตที่เป็นไปได้ (คือ กระแสเงินสดที่คาดหวัง) ผลลัพธ์ของค่าประมาณจะเป็นอย่างเดียวกันกับมูลค่าที่คาดหวังซึ่งในแง่สถิติ คือค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของมูลค่าที่เป็นไปได้ซึ่งเป็นตัวแปรสุ่มแบบไม่ต่อเนื่องโดยมีความน่าจะเป็นที่เกี่ยวข้องเป็นตัวถ่วงน้ำหนักเนื่องจากว่ากระแสเงินสดที่เป็นไปได้ทั้งหมดนั้นถูกถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น ผลของกระแสเงินสดที่คาดหวังจะไม่ขึ้นอยู่กับการเกิดขึ้นของเหตุการณ์ที่ระบุ (ไม่เหมือนกับกรณีกระแสเงินสดที่ใช้ในเทคนิคการปรับอัตราคิดลด)
- ข24 ในการตัดสินใจลงทุน ผู้ร่วมตลาดที่ไม่ชอบความเสี่ยงจะคำนึงถึงความเสี่ยงของกระแสเงินสดที่เกิดขึ้นจริงอาจแตกต่างจากกระแสเงินสดที่คาดหวัง ทฤษฎีกลุ่มการลงทุน (portfolio theory) ให้ความแตกต่างระหว่างความเสี่ยงสองประเภทไว้ดังนี้
- ข24.1 ความเสี่ยงที่ไม่เป็นระบบ (ความเสี่ยงที่สามารถลดได้จากการกระจายการลงทุน) ซึ่งเป็นความเสี่ยงเฉพาะของสินทรัพย์หรือหนี้สินรายการใดรายการหนึ่ง
 - ข24.2 ความเสี่ยงที่เป็นระบบ (ความเสี่ยงที่ไม่สามารถลดได้จากการกระจายการลงทุน) ซึ่งเป็นความเสี่ยงทั่วไปซึ่งร่วมกันกับรายการอื่น ๆ ในกลุ่มการลงทุนที่หลากหลาย

- ทฤษฎีกลุ่มการลงทุนอีกว่าในภาวะสมดุลของตลาดผู้ร่วมตลาดจะได้รับค่าตอบแทนสำหรับการยอมรับความเสี่ยงที่เป็นระบบซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสด (ในตลาดที่ไม่มีประสิทธิภาพหรือไม่มีอยู่ในดุลยภาพ ผลตอบแทนอื่นๆ หรือค่าตอบแทนอาจจะมีอยู่ในรูปแบบอื่น)
- ข25 วิธีที่ 1 ของเทคนิคคุณค่าปัจจุบันที่คาดหวังมีการปรับกระแสเงินสดที่คาดหวังของสินทรัพย์สำหรับความเสี่ยงที่เป็นระบบ (คือความเสี่ยงด้านตลาด) โดยหักผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงในกระแสเงินสด (เป็นกระแสเงินสดที่คาดหวังซึ่งปรับความเสี่ยงแล้ว) กระแสเงินสดคาดหวังซึ่งปรับความเสี่ยงแล้วเป็นตัวแทนของกระแสเงินสดที่มีค่าเทียบเท่าความแน่นอนซึ่งจะถูกนำไปคิดลดด้วยอัตราดอกเบี้ยที่ปลอดความเสี่ยง กระแสเงินสดที่มีค่าเทียบเท่าความแน่นอนนั้นหมายถึงกระแสเงินสดที่คาดหวัง (ตามความหมายที่ระบุ) ปรับด้วยความเสี่ยงเพื่อผู้ร่วมตลาดเห็นว่าไม่แตกต่างกันในการซื้อขายกระแสเงินสดที่คาดหวังในราคา 1,200 บาท เพื่อให้ได้กระแสเงินสดที่แน่นอนจำนวนเงิน 1,000 บาท กระแสเงินสดจำนวนเงิน 1,000 บาทนี้ถือเป็นค่าเทียบเท่าความแน่นอนของจำนวนเงิน 1,200 บาท (คือ จำนวนเงิน 200 บาทแสดงถึงผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงในกระแสเงินสด) ในกรณีนั้นผู้ร่วมตลาดจะไม่รู้สึกแตกต่างในการถือสินทรัพย์
- ข26 ในทางตรงกันข้าม วิธีที่ 2 ของเทคนิคคุณค่าปัจจุบันที่คาดหวังมีการปรับความเสี่ยงที่เป็นระบบ (คือความเสี่ยงด้านตลาด) โดยการใช้อัตราดอกเบี้ยปลอดความเสี่ยงปรับด้วยผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยง ดังนั้นกระแสเงินสดที่คาดหวังจะคิดลดในอัตราที่สัมพันธ์กับอัตราที่คาดหวังที่เกี่ยวข้องกับกระแสเงินสดถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น (เรียกว่า อัตราผลตอบแทนคาดหวัง) แบบจำลองที่ใช้สำหรับการตั้งราคาของสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยง เช่น แบบจำลอง Capital asset pricing model (CAPM) สามารถนำมาใช้เพื่อประมาณการอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังเนื่องจากอัตราคิดลดที่ใช้ในเทคนิคการปรับอัตราคิดลดคืออัตราผลตอบแทนที่เกี่ยวข้องกับกระแสเงินสดแบบมีเงื่อนไข อัตราดังกล่าวมีความเป็นไปได้จะสูงกว่าอัตราคิดลดที่ใช้ในวิธีที่ 2 ของเทคนิคคุณค่าปัจจุบันที่คาดหวังซึ่งเป็นอัตราผลตอบแทนที่คาดหวังที่เกี่ยวข้องกับกระแสเงินสดที่คาดหวังหรือกระแสเงินสดถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็น
- ข27 เพื่อเป็นการสาอิทวิธีที่ 1 และวิธีที่ 2 สมมติให้สินทรัพย์มีกระแสเงินสดที่คาดหวังจำนวนเงิน 780 บาท ในหนึ่งปี โดยกำหนดบนเกณฑ์ของกระแสเงินสดที่เป็นไปได้และความน่าจะเป็นที่แสดงข้างล่าง อัตราดอกเบี้ยที่ปลอดความเสี่ยงที่สามารถปรับใช้สำหรับกระแสเงินสดภายในหนึ่งปี คือ ร้อยละ 5 และผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่เป็นระบบสำหรับสินทรัพย์ที่มีความเสี่ยงเดียวกันคือ ร้อยละ 3

กระแสเงินสดที่เป็นไปได้	ความน่าจะเป็น	กระแสเงินสดถ่วงน้ำหนักด้วย ความน่าจะเป็น
500 บาท	ร้อยละ 15	75 บาท
800 บาท	ร้อยละ 60	480 บาท
900 บาท	ร้อยละ 25	225 บาท
กระแสเงินสดที่คาดหวัง		780 บาท

- ข28 ในตัวอย่างแบบง่ายที่แสดงข้างต้น กระแสเงินสดที่คาดหวัง (780 บาท) แสดงถึงค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยความน่าจะเป็นของผลลัพธ์ที่เป็นไปได้สามกรณี ในสถานการณ์ที่เป็นจริงมากกว่านี้ อาจจะมีผลลัพธ์ที่เป็นไปได้อย่างหลากหลาย อย่างไรก็ตาม การใช้เทคนิค มูลค่าปัจจุบันที่คาดหวัง กิจการไม่จำเป็นเสมอไปที่ต้องพิจารณาการกระจายตัวของทุกกระแสเงินสด ที่เป็นไปได้โดยการประยุกต์ใช้แบบจำลองและเทคนิคที่ยุ่งยากซับซ้อน แต่อาจจะพัฒนากรณีต่างๆ ที่มีความชัดเจนพร้อมทั้งความน่าจะเป็นที่เป็นตัวแทนที่ดีของกระแสเงินสดที่เป็นไปได้ ทั้งหมดนั้น ตัวอย่างเช่น กิจการอาจใช้กระแสเงินสดที่เกิดขึ้นจริงของงวดผ่านมาแล้วและมีความเกี่ยวข้อง ปรับด้วยการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง (เช่น การเปลี่ยนแปลงในปัจจัยภายนอก รวมถึงสภาวะเศรษฐกิจหรือตลาด แนวโน้มในอุตสาหกรรมและสภาพการแข่งขัน เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยภายนอกที่ส่งผลกระทบต่อกิจการโดยเฉพาะ) โดยคำนึงถึงข้อสมมติของผู้ร่วมตลาด
- ข29 ในทางทฤษฎี มูลค่าปัจจุบัน (มูลค่าปัจจุบัน) ของกระแสเงินสดของสินทรัพย์จะเหมือนกัน ไม่ว่าจะใช้วิธีที่ 1 หรือวิธีที่ 2 ดังต่อไปนี้
- ข29.1 วิธีที่ 1 กระแสเงินสดที่คาดหวังจะมีการปรับด้วยความเสี่ยงที่เป็นระบบ (คือความเสี่ยงด้านตลาด) ในกรณีที่ไม่มีข้อมูลของตลาดโดยตรงที่จะระบุจำนวนเงินที่จะใช้ในส่วนปรับปรุงสำหรับความเสี่ยงของกระแสเงินสด ส่วนปรับปรุงดังกล่าวสามารถใช้แบบจำลองการกำหนดราคาสินทรัพย์ โดยใช้แนวคิดของค่าเทียบเท่าความแน่นอน ตัวอย่างเช่น ส่วนปรับปรุงสำหรับความเสี่ยง (คือ ผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่เป็นเงินสดคิดเป็นจำนวนเงิน 22 บาท) สามารถกำหนดได้โดยใช้อัตราผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่เป็นระบบ ร้อยละ 3 ($780 - [780 \times (1.05/1.08)]$) ซึ่งส่วนในกระแสเงินสดที่คาดหวังหลังปรับความเสี่ยงแล้วเป็น 758 บาท ($780 - 22$) จำนวนเงิน 758 บาท คือค่าเทียบเท่าความแน่นอนจำนวนเงิน 780 บาท และคิดลดด้วยอัตราดอกเบี้ยปอดความเสี่ยง (ร้อยละ 5) ดังนั้นมูลค่าปัจจุบัน (คือ มูลค่าปัจจุบัน) ของสินทรัพย์คือ 722 บาท ($758/1.05$)
- ข29.2 วิธีที่ 2 กระแสเงินสดที่คาดหวังจะไม่ถูกปรับสำหรับความเสี่ยงที่เป็นระบบ (คือความเสี่ยงด้านตลาด) แต่การปรับสำหรับความเสี่ยงนั้นได้รวมอยู่ในอัตราคิดลด ดังนั้นกระแสเงินสดที่คาดหวังจะมีการคิดลดที่อัตราผลตอบแทนที่คาดหวังร้อยละ 8

(อัตราดอกเบี้ยปลดความเสี่ยงร้อยละ 5 บวกกับอัตราผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่เป็นระบบร้อยละ 3) ตั้งนั่นมูลค่าปัจจุบัน (คือ มูลค่าอยู่ติดรวม) ของสินทรัพย์คือ 722 บาท (780/1.08)

- ข30 เมื่อใช้เทคนิค�ูลค่าปัจจุบันที่คาดหวังในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม สามารถใช้วิธีที่ 1 หรือวิธีที่ 2 ได้ทั้งสองวิธี การเลือกว่าจะใช้วิธีที่ 1 หรือ วิธีที่ 2 จะขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์เฉพาะของสินทรัพย์หรือหนี้สินที่มีการวัดมูลค่า ระดับที่ความเพียงพอของข้อมูลที่มีอยู่ และการใช้ดุลยพินิจ

การใช้เทคนิค�ูลค่าปัจจุบันกับหนี้สินและตราสารทุนของกิจการที่ไม่มีบุคคลอื่นถือเป็นสินทรัพย์ (ย่อหน้าที่ 40 และ 41)

- ข31 เมื่อใช้เทคนิค�ูลค่าปัจจุบันวัดมูลค่าอยู่ติดรวมของหนี้สินที่ไม่มีบุคคลอื่นถือเป็นสินทรัพย์ (เช่น หนี้สินที่เกิดขึ้นจากการรื้อถอน) กิจการต้องประมาณการกระแสเงินสดจ่ายรวมถึงสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้ร่วมตลาดคาดว่าจะเกิดขึ้นในการปฏิบัติตามภาระผูกพัน กระแสเงินสดจ่ายในอนาคต เหล่านั้นต้องรวมต้นทุนในการปฏิบัติตามภาระผูกพันที่ผู้ร่วมตลาดคาดหวังและค่าตอบแทนที่ผู้ร่วมตลาดต้องการในการเข้ารับภาระผูกพันนั้น ค่าตอบแทนดังกล่าวรวมถึงผลตอบแทนที่ผู้ร่วมตลาดต้องการ ดังต่อไปนี้
- ข31.1 การเข้าไปรับดำเนินกิจกรรม (มูลค่าในการปฏิบัติตามภาระผูกพัน เช่น โดยการใช้ทรัพยากรที่สามารถนำไปใช้กับกิจกรรมอื่นได้) และ
 - ข31.2 ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับภาระผูกพัน (คือ ผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่สะท้อนให้เห็นถึงความเสี่ยงที่กระแสเงินสดจ่ายที่เกิดขึ้นจริงอาจแตกต่างจากกระแสเงินสดจ่ายที่คาดหวัง (ดูย่อหน้าที่ ข33))
- ข32 ตัวอย่างเช่น หนี้สินที่ไม่ใช่หนี้สินทางการเงินซึ่งไม่มีอัตราผลตอบแทนตามสัญญาและไม่มีอัตราผลตอบแทนตลาดที่สังเกตได้สำหรับหนี้สินนั้น ในบางกรณีองค์ประกอบของผลตอบแทนที่ผู้ร่วมตลาดต้องการจะไม่แตกต่างกัน (เช่น เมื่อใช้ราคาที่ผู้รับเหมาซึ่งเป็นบุคคลที่สามจะคิดค่าบริการแบบจำนวนคงที่ (Fixed fee basis) ในกรณีอื่น ๆ กิจการต้องประมาณการองค์ประกอบเหล่านั้นแยกจากกัน (เช่น เมื่อใช้ราคาผู้รับเหมาซึ่งเป็นบุคคลที่สามซึ่งคิดตามเกณฑ์ต้นทุนบวกส่วนเพิ่ม (Cost-plus basis) เนื่องจากผู้รับเหมาในกรณีนี้จะไม่ยอมรับความเสี่ยงจากการเปลี่ยนแปลงต้นทุนในอนาคต))
- ข33 กิจการสามารถรวมผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงลำห้บการวัดมูลค่าอยู่ติดรวมของหนี้สินหรือตราสารทุนของกิจการที่ไม่มีบุคคลอื่นถือเป็นสินทรัพย์โดยวิธีใดวิธีหนึ่งต่อไปนี้
- ข33.1 โดยการปรับกระแสเงินสด (ได้แก่ การเพิ่มจำนวนกระแสเงินสดจ่าย) หรือ
 - ข33.2 โดยการปรับอัตราที่ใช้ในการคิดลดกระแสเงินสดในอนาคตมาเป็นมูลค่าปัจจุบัน (ได้แก่ การปรับลดลงของอัตราคิดลด)

กิจการต้องมั่นใจว่ากิจการไม่ได้นับช้าหรือละเว้นการปรับปรุงรายการสำหรับความเสี่ยง ตัวอย่างเช่น ถ้ากระแสเงินสดที่ประมาณการปรับเพิ่มขึ้นในการพิจารณาถึงค่าดัดเชยในการเข้ารับความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับภาระผูกพัน อัตราคิดลดไม่ควรปรับเพื่อสะท้อนความเสี่ยงนั้น

ข้อมูลที่นำมาใช้สำหรับเทคนิคการวัดมูลค่า (ย่อหน้าที่ 67 ถึง 71)

- ข34 ตัวอย่างของตลาดซึ่งสินทรัพย์หรือหนี้สินบางรายการอาจมีข้อมูลที่สามารถลังเกตได้ (เช่น เครื่องมือทางการเงิน) ได้แก่
- ข34.1 ตลาดแลกเปลี่ยนที่เป็นทางการ (*Exchange markets*) ในตลาดแลกเปลี่ยนที่เป็นทางการ ราคาปิดนั้นมีอยู่แล้วและโดยทั่วไปถือเป็นตัวแทนของมูลค่าอยู่ติดรวม ตัวอย่างของตลาดนี้คือตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
 - ข34.2 ตลาดตัวแทน (*Dealer markets*) ในตลาดตัวแทนนี้ ตัวแทนมีความพร้อมที่จะซื้อขาย แลกเปลี่ยน (ซื้อหรือขายเพื่อบัญชีของตน) จึงทำให้เกิดสภาพคล่อง โดยใช้เงินทุน ของตนเองในการอีกรายการสินค้าซึ่งตนเองเป็นผู้ทำการเสริมสภาพคล่อง โดยปกติ ราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขาย (เป็นราคาน้ำดีตัวแทนเต็มใจซื้อและเป็นราคาน้ำดีตัวแทนเต็มใจขาย ตามลำดับ) เป็นราคาน้ำดีที่สามารถเห็นได้มากกว่าราคาปิด ตลาดรองที่ไม่ได้มี การจัดตั้งอย่างเป็นทางการ (*Over-the-counter market*) (ซึ่งรวมมีการรายงานเป็น ข้อมูลสาธารณะ) คือตลาดตัวแทน สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินบางอย่าง รวมไปถึง เครื่องมือทางการเงิน สินค้าโภคภัณฑ์ และสินทรัพย์ทางกายภาพ (เช่น อุปกรณ์ใช้ แล้ว) ใช้ตลาดตัวแทนเพื่อกลไกการซื้อขาย
 - ข34.3 ตลาดนายหน้า (*Brokered markets*) ในตลาดนายหน้านี้ นายหน้ามีความพยายามที่จะ จับคู่ผู้ซื้อกับผู้ขายแต่ไม่ได้มีความตั้งใจในการซื้อขายเพื่อบัญชีตนเอง นั่นคือ นายหน้า ไม่ได้ใช้เงินทุนของตนเองในการอีกรายการสินค้าในตลาดเพื่อทำให้เกิดสภาพคล่อง นายหน้าจะทราบถึงราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขายจากผู้ต้องการซื้อและผู้ต้องการขาย แต่ผู้เกี่ยวข้องแต่ละรายจะไม่ทราบถึงราคาน้ำดีที่อีกฝ่ายหนึ่งต้องการ ราคาสำหรับรายการ ที่มีการซื้อขายเสร็จสมบูรณ์มีอยู่เป็นครั้งคราว ตลาดนายหน้านี้ให้รวมถึง เครือข่าย สื่อสารโทรศัพท์นาคมอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีการจับคู่คำสั่งในการซื้อและขาย และตลาด อสังหาริมทรัพย์เพื่อการค้าและเพื่อการอยู่อาศัย
 - ข34.4 ตลาดซื้อขายที่ไม่มีตัวกลาง (*Principal to principal markets*) ในตลาดนี้ รายการทั้ง การขายเริ่มแรกและการขายต่อ จะมีการต่อรองกันอย่างอิสระโดยไม่มีตัวกลาง อาจจะ มีการปิดเผยต่อสาธารณะในข้อมูลเกี่ยวกับรายการเหล่านั้นเพียงเล็กน้อย

ลำดับชั้นของมูลค่า-yield ต่อรวม (ย่อหน้าที่ 72 ถึง 90)

ข้อมูลระดับ 2 (ย่อหน้าที่ 81 ถึง 85)

- ข35 ตัวอย่างของข้อมูลระดับ 2 สำหรับสินทรัพย์และหนี้ลินรายการได้รายการหนึ่งรวมถึง
- ข35.1 สัญญาแลกเปลี่ยนจากอัตราดอกเบี้ยซึ่งรับในอัตราคงที่และจ่ายในอัตราดอกเบี้ยผันแปร ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของอัตราดอกเบี้ยแลกเปลี่ยนระหว่างธนาคารในตลาดลอนดอน (LIBOR) ข้อมูลระดับ 2 จะเป็นอัตราแลกเปลี่ยนของอัตราดอกเบี้ยระหว่างธนาคาร ในตลาดลอนดอน (LIBOR swap rate) ถ้าอัตรานั้นสามารถสังเกตได้ตามที่มี การเสนออัตราเป็นช่วงเป็นปกติสำหรับระยะเวลาส่วนใหญ่ของสัญญาแลกเปลี่ยน ดังกล่าว
- ข35.2 สัญญาแลกเปลี่ยนจากอัตราดอกเบี้ยซึ่งรับในอัตราคงที่และจ่ายในอัตราดอกเบี้ย ผันแปร ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของเส้นอัตราผลตอบแทนซึ่งอยู่ในสกุลเงินตรา ต่างประเทศ ข้อมูลระดับ 2 จะเป็นอัตราแลกเปลี่ยนซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของเส้นอัตรา ผลตอบแทนซึ่งอยู่ในสกุลเงินตราต่างประเทศ ถ้าอัตรานั้นสามารถสังเกตได้ตามที่มี การเสนออัตราเป็นช่วงสำหรับระยะเวลาส่วนใหญ่ของสัญญาแลกเปลี่ยน ซึ่งจะเป็น เช่นกรณีระยะเวลาของสัญญาแลกเปลี่ยนเป็น 10 ปีและอัตราที่สังเกตได้ตามที่มี การเสนออัตราเป็นช่วงเป็นปกติคือระยะเวลา 9 ปี โดยเมื่อนำไปประมาณค่านอกช่วง (Extrapolate) อย่างสมเหตุสมผลบนเส้นผลตอบแทนสำหรับระยะเวลา 10 ปีจะไม่มี นัยสำคัญในการวัดมูลค่า-yield โดยรวมของสัญญาแลกเปลี่ยน
- ข35.3 สัญญาแลกเปลี่ยนจากอัตราดอกเบี้ยซึ่งรับในอัตราคงที่และจ่ายในอัตราดอกเบี้ย ผันแปร ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของอัตราดอกเบี้ยสำหรับลูกหนี้ชั้นดี (Prime rate) ข้อมูลระดับ 2 จะเป็นอัตราดอกเบี้ยสำหรับลูกหนี้ชั้นดี (Prime rate) ซึ่งได้มาด้วย วิธีการประมาณค่านอกช่วง (Extrapolate) หากมูลค่าซึ่งได้มาจากการประมาณ ค่านอกช่วง (Extrapolate) นั้นได้รับการยืนยันโดยใช้ข้อมูลตลาดที่สามารถสังเกตได้ ตัวอย่างเช่น อัตราที่มีความสัมพันธ์กับอัตราดอกเบี้ยซึ่งสามารถสังเกตได้ สำหรับ ระยะเวลาส่วนใหญ่ของสัญญาแลกเปลี่ยน
- ข35.4 สิทธิอายุ 3 ปีที่จะเลือกซื้อ (ขาย) หุ้นที่มีตลาดรองรับการซื้อขาย ข้อมูลระดับ 2 จะเป็น ความผันผวนโดยนัย (Implied volatility) สำหรับหุ้นซึ่งได้มาจากการประมาณค่านอกช่วง (Extrapolate) ไปยังปีที่ 3 หากเข้าเงื่อนไขทั้งคู่ดังต่อไปนี้
- ข35.4.1 ราคาสำหรับสิทธิเลือกอายุ 1 ปีและ 2 ปี สำหรับหุ้นดังกล่าวสามารถที่จะ สังเกตได้ และ
- ข35.4.2 ความผันผวนโดยนัยที่มีการประมาณค่านอกช่วง (Extrapolate) ของสิทธิ เลือกอายุ 3 ปีได้รับการยืนยันโดยใช้ข้อมูลตลาดที่สามารถสังเกตได้สำหรับ อายุส่วนใหญ่ของสิทธิเลือก

ในกรณีนั้นความผันผวนโดยนัยจะได้มาจากการประมาณค่าอนาคตช่วง (Extrapolate) ของความผันผวนโดยนัยของสิทธิเลือกอายุ 1 ปีและ 2 ปี ของหุ้นดังกล่าวและยืนยันโดยความผันผวนโดยนัยของสิทธิอายุ 3 ปีที่จะเลือกซื้อ (ขาย) ของหุ้นกิจการที่สามารถเปรียบเทียบได้ โดยมีข้อแม้ว่าต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างความผันผวนโดยนัยของสิทธิเลือกอายุ 1 ปีและ 2 ปี

- ข35.5 ข้อตกลงในการให้ใบอนุญาต ข้อตกลงในการให้ใบอนุญาตซึ่งได้มาจากการรวมธุรกิจ และเป็นการเจรจาล่าสุดระหว่างผู้ซื้อกับกิจการที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (ซึ่งเป็นคู่สัญญา กับ ข้อตกลงในการให้ใบอนุญาต) ข้อมูลระดับ 2 จะเป็นอัตราค่าสิทธิในสัญญากับบุคคล ที่ไม่เกี่ยวข้องกัน ณ วันเริ่มต้นข้อตกลง
- ข35.6 สินค้าสำเร็จรูปในร้านค้าปลีก สำหรับสินค้าสำเร็จรูปที่ได้มาจากการรวมธุรกิจ ข้อมูลระดับ 2 จะเป็นราคาสำหรับลูกค้าในตลาดค้าปลีก หรือราคาให้ผู้ค้าปลีกใน ตลาดค้าส่งโดยมีการปรับความแตกต่างระหว่างสภาพและที่ตั้งของสินค้าและสินค้าที่ เปรียบเทียบกันได้ (คล้ายคลึงกัน) เพื่อให้การวัดมูลค่า�ุติธรรมสะท้อนราคาที่จะ ได้รับในรายการที่จะขายสินค้าแก่ผู้ค้าปลีกอีกรายซึ่งควรใช้ความพยายามที่จำเป็น ในการขาย ตามแนวความคิดการวัดมูลค่า�ุติธรรมจะเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นการปรับกับ ราคาขายปลีก (ลดลง) หรือราคาขายส่ง (เพิ่มขึ้น) โดยทั่วไปราคาที่มีการปรับโดยใช้ ดุลยพินิจที่น้อยที่สุดควรนำมาใช้ในการวัดมูลค่า�ุติธรรม
- ข35.7 อาคารที่ถือครองและมีการใช้งาน ข้อมูลระดับ 2 จะเป็นราคาวัตถุต่อตารางเมตร (ตัวคูณ ในการวัดมูลค่า) ซึ่งมาจากข้อมูลตลาดที่สามารถสังเกตได้ เช่น ตัวคูณได้มาจากการ ที่ทำให้เกิดรายการที่สังเกตได้ที่เกี่ยวข้องกับอาคารที่เปรียบเทียบกันได้ (คล้ายคลึงกัน) ในสถานที่คล้ายคลึงกัน
- ข35.8 หน่วยสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดเงินสด ข้อมูลระดับ 2 จะเป็นค่าตัวคูณในการวัดมูลค่า (เช่น ตัวคูณของกำไรหรือรายได้หรือตัววัดผลการดำเนินงานที่คล้ายกัน) ซึ่งได้มาจากการ ข้อมูลตลาดที่สามารถสังเกตได้ เช่น ตัวคูณมาจากการคำนวณรายการที่สามารถสังเกตได้ สำหรับธุรกิจที่เปรียบเทียบกันได้ (คล้ายคลึงกัน) โดยพิจารณาจากการดำเนินงาน ตลาด และทั้งปัจจัยทางการเงินและไม่ใช่ปัจจัยทางการเงิน

ข้อมูลระดับ 3 (ย่อหน้าที่ 86 ถึง 90)

- ข36 ตัวอย่างของข้อมูลระดับ 3 สำหรับสินทรัพย์และหนี้สินรายการได้รายการหนึ่ง รวมถึงรายการ ดังต่อไปนี้
 - ข36.1 สัญญาแลกเปลี่ยนสกุลเงินที่มีระยะยาว (Long-dated currency swap) ข้อมูลระดับ 3 จะเป็นอัตราดอกเบี้ยในสกุลเงินตามที่ระบุซึ่งไม่สามารถสังเกตได้และไม่สามารถ รวบรวมได้จากข้อมูลที่สามารถสังเกตได้ในตลาด ณ ช่วงปกติที่มีการเสนอหรือ มีฉะนั้นสำหรับระยะเวลาส่วนใหญ่ของการแลกเปลี่ยนสกุลเงิน อัตราดอกเบี้ยใน

การแลกเปลี่ยนสกุลเงินคืออัตราที่คำนวณมาจากการแลกเปลี่ยนอัตราผลตอบแทนของประเทศต่างๆ (Respective countries' yield curves)

- ข36.2 สิทธิเลือกอายุ 3 ปีสำหรับหุ้นที่มีการแลกเปลี่ยนซื้อขาย (Three-year option on exchange-traded shares) ข้อมูลระดับ 3 จะมีความผันผวนในอดีต นั่นก็คือความผันผวนที่ได้มาจากราคาหุ้นในอดีต ความผันผวนในอดีตมักจะไม่แสดงถึงความคาดหวังของผู้ร่วมตลาดในปัจจุบันต่อความผันผวนในอนาคต แม้ว่าจะเป็นข้อมูลเพียงอย่างเดียวที่มีอยู่ในการกำหนดราคาสิทธิเลือก
- ข36.3 สัญญาแลกเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ย (Interest rate swap) ข้อมูลระดับ 3 จะเป็นการปรับปรุงราคาตลาดเฉลี่ย (ที่ไม่ผูกพัน) สำหรับสัญญาแลกเปลี่ยนซึ่งถูกพัฒนาขึ้นโดยใช้ข้อมูลที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรงและไม่ได้รวมรวมจากข้อมูลตลาดที่สังเกตได้
- ข36.4 หนี้สินที่เกิดขึ้นจากการรื้อถอนที่ได้มาจากการรวมธุรกิจ ข้อมูลระดับ 3 จะเป็นค่าประมาณปัจจุบันโดยใช้ข้อมูลของกิจการเกี่ยวกับกระแสเงินสดจ่ายในอนาคตเพื่อปฏิบัติตามภาระผูกพัน (รวมถึงความคาดหวังของผู้ร่วมตลาดเกี่ยวกับต้นทุนการชำระภาระผูกพันและค่าตอบแทนที่ผู้ร่วมตลาดต้องการในการเข้ารับภาระผูกพันจากการรื้อถอนสินทรัพย์) หากไม่มีข้อมูลที่สมเหตุสมผลที่ระบุได้ว่าผู้ร่วมตลาดจะใช้ข้อมูลติที่ต่างออกไป ข้อมูลระดับ 3 นั้นจะนำมาใช้ในเทคนิคถูกค่าปัจจุบันร่วมกับข้อมูลอื่นๆ เช่น อัตราดอกเบี้ยปลดความเสี่ยงในปัจจุบันหรืออัตราปลดความเสี่ยงปรับด้วยความเสี่ยงด้านเครดิต หากผลกระทบของระดับความน่าเชื่อถือของกิจการต่อมูลค่าบุติธรรมของหนี้สินถูกสะท้อนในอัตราคิดลดมากกว่าประมาณการกระแสเงินสดจ่ายในอนาคต
- ข36.5 หน่วยสินทรัพย์ที่ก่อให้เกิดเงินสด ข้อมูลระดับ 3 จะเป็นการพยากรณ์ทางการเงิน (เช่น กระแสเงินสด กำไรหรือขาดทุน) โดยใช้ข้อมูลของกิจการ หากไม่มีข้อมูลที่สมเหตุสมผลที่ระบุได้ว่าผู้ร่วมตลาดจะใช้ข้อมูลติที่ต่างออกไป

การวัดมูลค่าบุติธรรมเมื่อปริมาณหรือระดับของกิจกรรมสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินลดลงอย่างมีนัยสำคัญ

- ข37 มูลค่าบุติธรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินอาจจะได้รับผลกระทบเมื่อมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมปกติในตลาดของสินทรัพย์หรือหนี้สิน (หรือสินทรัพย์หรือหนี้สินที่คล้ายกัน) ในกำหนดเกณฑ์ของหลักฐานที่มีอยู่ว่ามีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินหรือไม่นั้น กิจการต้องประเมินความมีนัยสำคัญและความเกี่ยวข้องของปัจจัยต่างๆ ดังต่อไปนี้

- ข37.1 มีรายการที่เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ในจำนวนน้อย
- ข37.2 การเสนอราคาไม่ได้พัฒนาจากการใช้ข้อมูล ณ ปัจจุบัน

- ข37.3 การเสนอราคา มีความแตกต่างกันอย่างมากเนื่องมาจากการหรือระหว่างผู้ค้า (เช่น ตลาดนายหน้าบางแห่ง)
- ข37.4 ดัชนีที่เคยมีความสัมพันธ์อย่างมากกับมูลค่าყุติธรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้นแสดงถึงความไม่สัมพันธ์กับมูลค่าყุติธรรมสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้นจากข้อมูลบ่งชี้เมื่อไม่นานนี้
- ข37.5 มีการเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญของอัตราผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงสภาพคล่อง อัตราผลตอบแทน หรือข้อบ่งชี้ผลการดำเนินงาน (เช่น อัตราการผิดนัดชำระหนี้ หรือความรุนแรงของผลขาดทุน) สำหรับรายการที่สังเกตได้หรือราคาเสนอซื้อขาย เมื่อเปรียบเทียบกับประมาณการของกระแสเงินสดที่คาดหวังของกิจการโดยคำนึงถึง ข้อมูลในตลาดทั้งหมดที่มีอยู่สำหรับด้านเครดิตและความเสี่ยงที่จะไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดของการผูกพันอื่นของสินทรัพย์หรือหนี้สิน
- ข37.6 ส่วนต่างระหว่างราคาเสนอซื้อและราคาเสนอขาย (bid-ask spread) ที่กว้างขึ้นหรือ การเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ
- ข37.7 มีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในระดับกิจกรรมหรือการไม่มีตลาดสำหรับรายการใหม่ ๆ (คือ ตลาดแรก) สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน หรือสินทรัพย์หรือหนี้สินที่คล้ายคลึงกัน
- ข37.8 มีข้อมูลที่เปิดเผยต่อสาธารณะเพียงเล็กน้อย (เช่น รายการที่เกิดขึ้นในระหว่างผู้ซื้อขายหลัก (Principal-to-Principal market))
- ข38 หากกิจการสรุปว่ามีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมสำหรับสินทรัพย์ หรือหนี้สิน เมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมปกติในตลาดสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินนั้น (หรือสินทรัพย์หรือหนี้สินที่คล้ายคลึงกัน) กิจการมีความจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์รายการหรือ ราคาเสนอซื้อขายเพิ่มเติม การลดลงในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมที่เป็นของกิจการอาจจะ ไม่ได้บ่งชี้ว่าราคาที่ทำให้เกิดรายการหรือราคาเสนอซื้อขายไม่ได้แสดงถึงมูลค่าყุติธรรมหรือ ไม่ได้แสดงว่ารายการในตลาดนั้นไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพปกติ อย่างไรก็ตามหากกิจการพิจารณา แล้วว่าราคาที่ทำให้เกิดรายการหรือราคาเสนอซื้อขายไม่ได้แสดงถึงมูลค่าყุติธรรม (เช่น อาจมี บางรายการที่ไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพปกติ) การปรับปรุงราคาที่ทำให้เกิดรายการหรือราคา เสนอซื้อขายเป็นสิ่งจำเป็นหากกิจการใช้ราคาเหล่านี้เป็นเกณฑ์ในการวัดมูลค่าყุติธรรมและ การปรับปรุงนั้นอาจจะมีนัยสำคัญต่อการวัดมูลค่าყุติธรรมทั้งหมด นอกจากนี้การปรับปรุง อาจจะจำเป็นในสถานการณ์อ่อนด้วยเช่นกัน (เช่น เมื่อราคาสำหรับสินทรัพย์ที่คล้ายคลึงกันต้องมี การปรับปรุงที่มีนัยสำคัญเพื่อที่จะทำให้สามารถเปรียบเทียบได้กับสินทรัพย์ที่มีการวัดหรือ เมื่อราคาน้ำตก)
- ข39 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้อธิบายวิธีในการปรับปรุงที่มีนัยสำคัญต่อรายการ หรือราคาเสนอซื้อขายให้ดูย่อหน้าที่ 61 ถึง 66 และ ข5 ถึง ข11 เมื่อมีการใช้เทคนิค การประเมินมูลค่าในการวัดมูลค่าყุติธรรม กิจการต้องมีการปรับปรุงความเสี่ยงที่เหมาะสมไม่ว่า จะใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าวิธีใด รวมถึงผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงที่สะท้อนถึง มูลค่าที่ผู้ร่วมตลาดต้องการเพื่อชดเชยกับความไม่แนนอนซึ่งมีอยู่ในกระแสเงินสดของสินทรัพย์ หรือหนี้สิน (ดูย่อหน้าที่ ข17) มิฉะนั้นการวัดมูลค่าจะไม่เป็นตัวแทนอันเที่ยงธรรมของมูลค่า

ยุติธรรม ในบางกรณี การกำหนดการปรับปรุงความเสี่ยงที่เหมาะสมอาจจะทำได้ยาก อย่างไรก็ตาม ระดับของความยากเพียงอย่างเดียวไม่ใช่เกณฑ์ที่เหมาะสมที่จะไม่ทำการปรับปรุงความเสี่ยง การปรับปรุงความเสี่ยงต้องสะท้อนถึงรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่ วัดมูลค่าภายในสภาพปัจจุบันของตลาด

- ข40 หากมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน การเปลี่ยนแปลงในเทคนิคการประเมินมูลค่าหรือการใช้เทคนิคการประเมินมูลค่าหลายวิธีอาจจะเป็นการเหมาะสม (เช่น การใช้วิธีราคาตลาดและเทคนิค�ูลค่าปัจจุบัน) เมื่อชั่น้ำหนักข้อบ่งชี้ของ มูลค่าอยุติธรรมซึ่งได้มาจากการประเมินมูลค่าหลายวิธีดังกล่าว กิจการต้องพิจารณา ความสมเหตุสมผลของช่วงห่างของราคาที่ได้จากการวัดมูลค่าอยุติธรรมโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะ พิจารณา มูลค่าอยุติธรรมที่เป็นตัวแทนที่ดีที่สุดภายใต้สภาพปัจจุบันของตลาด การวัดมูลค่า อยุติธรรมที่มีช่วงห่างของราคาที่กว้างอาจจะเป็นข้อบ่งชี้ว่าจำเป็นต้องมีการวิเคราะห์เพิ่มเติม แม้ว่าจะมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในจำนวนหรือระดับของกิจกรรมสำหรับสินทรัพย์หรือ หนี้สิน วัตถุประสงค์ของการวัดมูลค่าอยุติธรรมยังคงเหมือนเดิม มูลค่าอยุติธรรมคือราคาที่จะได้รับจากการขายสินทรัพย์ หรือจ่ายเพื่อโอนหนี้สินในรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติ (คือ ไม่ใช่ การบังคับขายหรือการขายในภาวะที่กิจการมีปัญหาทางการเงิน) ระหว่างผู้ร่วมตลาด ณ วันที่วัด มูลค่าภายในสภาพปัจจุบันของตลาด
- ข41 การประมาณราคาที่ผู้ร่วมตลาดเติมใจในการทำรายการ ณ วันที่วัดมูลค่าภายในสภาพปัจจุบันของ ตลาดหากมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สิน ขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ ณ วันที่วัดมูลค่าและการใช้ดุลยพินิจ ความตั้งใจของกิจการที่ จะถือสินทรัพย์หรือชำระหนี้สินหรือปฏิบัติตามภาระหนี้สินนั้นไม่เกี่ยวข้องเมื่อมีการวัดมูลค่า อยุติธรรมเนื่องจากมูลค่าอยุติธรรมเป็นการวัดมูลค่าตามเกณฑ์ของตลาด ไม่ใช่การวัดมูลค่าของ กิจการโดยเฉพาะ

การระบุรายการที่ไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพปกติ

- ข43 การกำหนดว่ารายการนั้นเกิดขึ้นในสภาพปกติ (หรือไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพปกติ) นั้นทำได้ยาก ยิ่งขึ้นเมื่อมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญในปริมาณหรือระดับของกิจกรรมของสินทรัพย์หรือหนี้สิน เมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมปกติในตลาดสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน (หรือสินทรัพย์หรือ หนี้สินที่คล้ายกัน) ในสถานการณ์นั้นเป็นการไม่สมควรที่จะสรุปว่ารายการทั้งหมดในตลาดนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพปกติ (คือ ถูกบังคับขายหรือการขายในภาวะที่กิจการมีปัญหาทางการเงิน) สถานการณ์ที่อาจบ่งชี้ถึงรายการที่ไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพปกติ มีดังต่อไปนี้
- ข43.1 มีฐานะเปิดต่อตลาดที่ไม่เพียงพอสำหรับระยะเวลา ก่อนวันที่วัดมูลค่าเพื่อที่จะให้มี กิจกรรมการตลาดตามปกติและที่เป็นประเพณีปฏิบัติ (Customary) สำหรับรายการ สินทรัพย์หรือหนี้สินภายใต้สภาพปัจจุบันของตลาด

- ข43.2 มีระยะเวลาที่เป็นปกติและที่เป็นประเพณีปฏิบัติเพียงพอให้แก่ตลาด แต่ผู้ขายขายสินทรัพย์หรือหนี้สินให้กับผู้ร่วมตลาดเพียงรายได้รายหนึ่ง
- ข43.3 ผู้ขายอยู่ในหรือใกล้ภาวะล้มละลายหรือ ถูกสั่งพิทักษ์ทรัพย์ (เช่น ผู้ขายอยู่ในสภาพที่มีปัญหาทางการเงิน)
- ข43.4 ผู้ขายถูกสั่งให้ขายเพื่อให้เป็นไปตามกฎระเบียบหรือข้อกำหนดทางกฎหมาย (นั่นคือ ผู้ขายถูกบังคับขาย)
- ข43.5 ราคาที่ทำให้เกิดรายการแตกต่างเมื่อเปรียบเทียบกับรายการอื่นที่เกิดขึ้นไม่นานนี้ สำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สินที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน กิจการต้องประเมินสถานการณ์ตามน้ำหนักของหลักฐานที่มีอยู่ เพื่อกำหนดว่ารายการนั้นเกิดขึ้นในสภาพปกติหรือไม่
- ข44 กิจการต้องพิจารณารายการดังต่อไปนี้ เมื่อทำการวัดมูลค่ายุติธรรมหรือการประมาณผลตอบแทน เพื่อชดเชยความเสี่ยงด้านตลาด
- ข44.1 หากหลักฐานบ่งชี้ว่ารายการนั้นไม่ได้เกิดขึ้นในสภาพปกติ กิจการต้องให้น้ำหนักน้อย (เปรียบเทียบกับข้อบ่งชี้มูลค่ายุติธรรมอื่น) กับราคาที่ทำให้เกิดรายการนั้น
- ข44.2 หากหลักฐานบ่งชี้ว่ารายการนั้นเกิดขึ้นในสภาพปกติ กิจการต้องนำราคาที่ทำให้เกิดรายการนั้นมาพิจารณา การให้น้ำหนักราคาที่ทำให้เกิดรายการนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับ ข้อบ่งชี้ของมูลค่ายุติธรรมอื่นจะขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงและสถานการณ์ดังต่อไปนี้
- ข44.2.1 ปริมาณของการ
 - ข44.2.2 การเปรียบเทียบกันได้ของรายการกับสินทรัพย์หรือหนี้สินที่มีการวัดมูลค่า
 - ข44.2.3 วันที่ของรายการใกล้เคียงกับวันที่วัดมูลค่า
- ข44.3 หากกิจการไม่มีข้อมูลที่เพียงพอที่จะสรุปว่ารายการนั้นเกิดขึ้นในสภาพปกติหรือไม่ กิจการต้องนำราคาที่ทำให้เกิดรายการมาพิจารณา อย่างไรก็ตาม ราคาที่ทำให้เกิดรายการนั้นอาจไม่เป็นตัวแทนมูลค่ายุติธรรม (คือ ราคาที่ทำให้เกิดรายการนั้นไม่จำเป็นเสมอไปที่จะเป็นเกณฑ์เพียงอย่างเดียวหรือเกณฑ์พื้นฐานในการวัดมูลค่ายุติธรรม หรือ ในการประมาณอัตราผลตอบแทนเพื่อชดเชยความเสี่ยงด้านตลาด) เมื่อกิจการไม่มี ข้อมูลที่เพียงพอที่จะสรุปว่ารายการได้รับการหนึ่งเกิดขึ้นในสภาพปกติหรือไม่ กิจการ ต้องให้น้ำหนักน้อยกับรายการนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับรายการอื่นที่ทราบดีว่าเป็น รายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติ กิจการไม่จำเป็นต้องใช้ความพยายามในทุกวิถีทางในการกำหนดว่ารายการเกิดขึ้นในสภาพปกติ หรือไม่ แต่ต้องไม่ละเลยข้อมูลที่มีอยู่อย่างสมเหตุสมผล ทั้งนี้หากกิจการเป็นผู้ทำรายการนั้นจะ มีข้อสันนิษฐานว่ากิจการมีข้อมูลที่เพียงพอในการสรุปว่ารายการเกิดขึ้นในสภาพปกติหรือไม่

การใช้ราคาเสนอซื้อขายจากบุคคลที่สาม

- ข45 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ได้ห้ามการใช้ราคาเสนอซื้อขายจากบุคคลที่สาม เช่น การบริการประเมินราคা หรือ นายหน้า หากกิจกรรมกำหนดแล้วว่าราคาเสนอซื้อขายที่มาจากบุคคลที่สามนั้นมีการกำหนดโดยสอดคล้องตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
- ข46 หากมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญของปริมาณหรือระดับของกิจกรรมสำหรับสินทรัพย์หรือหนี้สิน กิจการต้องประเมินว่าราคาเสนอซื้อขายจากบุคคลที่สามนั้นมีการกำหนดโดยใช้ข้อมูลปัจจุบัน ที่สะท้อนถึงรายการที่เกิดขึ้นในสภาพปกติ หรือเทคนิคการประเมินมูลค่าที่สะท้อนถึงข้อสมมติ ของผู้ร่วมตลาด (รวมถึงข้อสมมติเกี่ยวกับความเสี่ยง) ในการให้น้ำหนักราคาเสนอซื้อขาย ซึ่งใช้เป็นข้อมูลในการวัดมูลค่าอยู่ติดรวม กิจการให้น้ำหนักน้อยสำหรับราคาเสนอซื้อขายซึ่งไม่ สะท้อนถึงผลของการนั้น (เมื่อเปรียบเทียบกับข้อบ่งชี้อื่นของมูลค่าอยู่ติดรวมซึ่งสะท้อนถึงผลของการนั้น)
- ข47 นอกจาจนั้น ลักษณะของราคาเสนอซื้อขาย (เช่น ไม่ว่าราคานั้นจะเป็นเพียงข้อบ่งชี้หรือข้อเสนอ ที่มีผลผูกพัน) ต้องถูกนำมาพิจารณาเมื่อให้น้ำหนักกับหลักฐานที่มีอยู่โดยให้น้ำหนักที่มากกว่า สำหรับข้อเสนอที่มีผลผูกพันที่มาจากบุคคลที่สาม

ภาคผนวก ค

วันถือปฏิบัติและการปฏิบัติในช่วงเปลี่ยนแปลง

ภาคผนวกนี้เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ ซึ่งเป็นข้อกำหนดเช่นเดียวกับส่วนอื่นของมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้

- ค1 กิจการต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้กับงบการเงินสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มในหรือหลังวันที่ 1 มกราคม 2563 เป็นต้นไป ทั้งนี้อนุญาตให้นำไปใช้ก่อนวันถือปฏิบัติ หากกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้สำหรับงวดก่อนวันที่มีผลบังคับใช้ กิจการต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวด้วย
- ค2 มาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ต้องถือปฏิบัติโดยเปลี่ยนทันทีเป็นต้นไป ณ วันเริ่มต้นของรอบระยะเวลาประจำปีซึ่งมีการนำมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้มาถือปฏิบัติครั้งแรก
- ค3 ข้อกำหนดของการเปิดเผยข้อมูลตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้ไม่ต้องนำมาใช้ปฏิบัติสำหรับข้อมูลเปรียบเทียบสำหรับรอบระยะเวลาก่อนเริ่มถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินฉบับนี้
(ย่อหน้านี้ไม่เกี่ยวข้อง)
- ค5 มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน ทำให้เกิดการปรับปรุงย่อหน้าที่ 52 กิจการต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงดังกล่าวเมื่อกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 9 เรื่อง เครื่องมือทางการเงิน
- ค6 มาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง สัญญาเช่า ทำให้เกิดการปรับปรุงย่อหน้าที่ 6 กิจการต้องถือปฏิบัติตามการปรับปรุงดังกล่าวเมื่อกิจการถือปฏิบัติตามมาตรฐานการรายงานทางการเงิน ฉบับที่ 16 เรื่อง สัญญาเช่า

คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี ประจำปี 2560-2563

รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย	สุวัธรกุล	ประธานคณะกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.วรศักดิ์	ทุมนานนท์	ที่ปรึกษา
รองศาสตราจารย์ ดร.กนกพร	นาคทับที	กรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สันตสกฤต	วิจิตรเลขการ	กรรมการ
ดร.เกียรตินิยม	คุณติสุข	กรรมการ
นางสาวรำ	กาญจนสาย	กรรมการ
นางสาวยุวนุช	เทพทรงวัจจ	กรรมการ
นางสาวสมบูรณ์	ศุภศิริกิญโญ	กรรมการ
นางสาวรุ่งนภา	เลิศสุวรรณกุล	กรรมการ
นางสุวิมล	กฤตยาเกียรติ	กรรมการ
นางอุณากร	พฤฒิราดา	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (นายชัชวาลย์ (นางสาวปราณี (นางสาวนภา	วยัมพสุวรรณ) เอกสุกัด) ลิขิตไพบูลย์)	กรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า (นางสาวภาณุ (นางสาวยุพาวดี	จันทร์โนแล) วรณเลิศ)	กรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร (นางสาวพรศิริ (นายวชิรินทร์ (นางสาวโสภา	เหล่าพัชรกุล) วงศ์ตระกูลชัย) รุ่งสุริยะศิลป์)	กรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย (นางสาวปริyanุช (นายณรงค์	จังประเสริฐ) ภานุเดชาทิพย์)	กรรมการ
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (นายประวิทย์ (นางสาวสนิتا	ตันตราจินต์) เจริญศิลป์)	กรรมการ

คณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการบัญชี ระยะปี 2560-2563(ต่อ)

ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์		
(นางสาวอาริวัลย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิภาดา	เอี่ยมดิลกวังศ์) ตันติประภา	กรรมการ
นางณัฐสร์ครร นายเทวา	สโรชนันท์จีน ดำเนง	กรรมการและเลขานุการ ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการกลั่นกรองมาตรฐานการบัญชี ประจำปี 2560-2563

ดร.ศุภนิตร (นางเกล็ตนที) ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน	เตชะมนต์รีกุล มโนสันติ) ผู้แทนกรมสรรพากร	ประธานอนุกรรมการ ที่ปรึกษา
(นางสาวพรศิริ) (นายวชิรินทร์) (นางสาวโสภา)	เหล่าพัชร์กุล) วงศ์ตระกูลชัย) รุ่งสุริยะศิลป์)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสภาพัฒนาการฯแห่งประเทศไทย (ดร.อรพินท์) (นางสายชล)	เสริมประภาศิลป์) เพียรวิริยะ)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (นางสาวอุบลวรรณ) (นางสาวญาดา)	แสงตรง) สุขเกษม)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสมาคมธนาคารไทย (นางสาวรุ่งรัตน์)	รัตนราชชาติกุล)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสมาคมประกันชีวิตไทย (นางสิริลักษณ์)	รัตนไชย)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสภาพหอการค้าแห่งประเทศไทย (นางพรรณี) (นางสาวพรทิพย์)	วรุณิจสติต) ดาวส่งฯ)	ที่ปรึกษา
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (นางสาวนิตาพร)	อัศวธีระเกียรติ)	อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย (นางวิเรขา) (นางสุนันท์)	ลันตะพันธุ์) อุปรมัย)	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิศรุต ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย	ศรีบุญนาค ศุภราดา	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิลปพร นางสาวกมลทิพย์	ศรีจันเพชร เกตุทัต	อนุกรรมการ
นางสาวชวนา	วิวัฒน์พนชาติ	อนุกรรมการ

คณะกรรมการกลั่นกรองมาตรฐานการบัญชี ประจำปี 2560-2563(ต่อ)

นายณัฐเสกช์	เทพหัสดิน	อนุกรรมการ
นายธนทิต	เจริญจันทร์	อนุกรรมการ
นายธนากร	พักไฝ่ผล	อนุกรรมการ
นางสาวผ่องพรรณ	เฉียรวิริยะพันธ์	อนุกรรมการ
นางสายฝน	อินทร์แก้ว	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า (นายสมบุญ	โภจนกุล)	อนุกรรมการและเลขานุการ
(นางสาวธัญพร	อธิกุลวิน)	อนุกรรมการ
นายมงคล	สมผล	ผู้ช่วยเลขานุการ
ผู้แทนจากสาขาวิชาชีพบัญชี		ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการด้านเทคนิคมาตรฐานการบัญชี ประจำปี 2560-2563

นางสาววรารพ นางสาวกัญญาณัฐ	ประภาศิริกุล คริรัตน์ชัชวาลย์	ประธานอนุกรรมการ อนุกรรมการ
นางสาวกฤตยากร	อารีสิงห์สิทธิ์	อนุกรรมการ
นางสาววิไลวรรณ	กาญจนกันติ	อนุกรรมการ
นายกษิติ	เกตุสุริยวงศ์	อนุกรรมการ
นายไพบูล	บุญศิริสุขพงษ์	อนุกรรมการ
นายภาคภูมิ	วนิชธนาณท์	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า (นางสาวศรพนา	ศรีนวลขา)	อนุกรรมการ
(นางสาวสุชลทิพย์	พาหธรรมชาติ)	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร (นางสาวโสภา	รุ่งสุริยะศิลป์)	อนุกรรมการ
(นายสิริชัย	ทองดี)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน (นางสาวสุนิตา	เจริญศิลป์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย (นางสาวยุพิน	เรืองฤทธิ์)	อนุกรรมการ
(นายณรงค์	ภานุเดชทิพย์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (นางสาวอารีวัลย์	เอี่ยมดิลกวังค์)	อนุกรรมการ
นายภาณุพงศ์	ศิริอัครกรกุล	อนุกรรมการและเลขานุการ
นายอุดม	ธนรัตน์พงศ์	ผู้ช่วยเลขานุการ
นายวีระเดช	เตชะวินทร์เลิศ	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการศึกษาและติดตามมาตรฐานการรายงานทางการเงินระหว่างประเทศ ประจำปี 2560-2563

นางสาววันดี	ลิ่าวัฒน์	ประธานอนุกรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร.ธารินี	พงศ์สุพัฒน์	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุลยา	จันทะเดช	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรพรรณ	ยลระบิล	อนุกรรมการ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เออมอร์	ใจเก่งกิจ	อนุกรรมการ
ดร.ปัญญา	ลัมฤทธิ์ประดิษฐ์	อนุกรรมการ
ดร.พิมลวรรณ	ชยพรกุล	อนุกรรมการ
นางสาวอัญลักษณ์	เกตุแก้ว	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมสรรพากร		
(นายเฉลิมพงศ์	ตั้งบริบูรณ์รัตน์)	อนุกรรมการ
(ดร. Jarvis	ชยสมบัติ)	อนุกรรมการ
ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย		
(นายณรงค์	ภานุเดชาทิพย์)	อนุกรรมการ
(นางสาวแวงวไล	มนัสไพรожน์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์		
(นางสาวอารีวัลย์	เอี่ยมติลากวงศ์)	อนุกรรมการ
ผู้แทนสำนักงานตรวจสอบแผ่นดิน		
นางสาวสุนิตา	เจริญศิลป์	อนุกรรมการ
ผู้แทนกรมพัฒนาธุรกิจการค้า		
(นางสาวยุพวดี	วรรณเลิศ)	อนุกรรมการ
(นางสาวภาสิน	จันทร์โมลี)	อนุกรรมการ
นางสาวสุชาดา	ตันติโอลาร์	อนุกรรมการและเลขานุการ
ดร.ธนาดล	รักษาพล	ผู้ช่วยเลขานุการ
นางสาวสุธีรา	ทรงเมฆณี	ผู้ช่วยเลขานุการ